FARKLAR

Feriduddin AYDIN
ORCID ID: 0000-0002-6440-6734

feriduddin@gmail.com

İstanbul – 2024
دار العِبَر للطباعة والنشر
al-Ibar Publishing

FARKLAR

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Kur'ân-ı Kerim'de "**Müslüman**" ve "**Müslümanlık**" kelimeleri var mı?
Müslim kişi ile **Müslüman** kişinin Dini Kimlikleri
Müslüman İlâhiyatçıların ve Sosyologların Arapça Bilmiyor Olması Büyük Sorundur.
Müslüman Kişi ile **Müslim** Kişi Arasındaki Dini Bilinç Farkı
Müslüman İnsan Tipinde Kişilik
Müslümanlıkta Dinsel Unvan ve Lakaplar
Müslümanlıkta Adalet Anlayışı
Müslümanlık mı Müslümanlıklar mı?..
Müslümanlığı Meşrulaştırmak Mümkün mü?
Müslümanlar Arasında Neden Birlik ve Beraberlik Yoktur.
Müslümanlar Dil Konusunda da Anlaşamamaktadırlar.
Muhafazakârlar ile Dine soğuk bakan Müslümanlar Arasında Sosyal ve Kültürel farklılaşmalar
Müslimler ve **Müslümanlar** Arasındaki Ahlâkî Uçurum
Müslümanlarda Tutuculuk
Müslümanlardaki İlginç Bir Paranoyanın Sırrı
Müslümanlar arasında âlim Şahsiyetler Bulunur mu?
İki Karşıt Kutba ayrılmış Olan Müslümanlar arasındaki "***yenilikçi-yobaz***" Kavgası
Müslümanlar Barışsever midirler?
Müslümanlar **Müslimler**den Niçin Nefret Ederler?
Müslümanlık ve Din Sömürüsü
Müslümanlıkta Gerçek Dışı İnanışlar
Müslümanlar Bilgi Fukarasıdırlar
Müslümanlarda Eğitim ve Öğretim

Önsöz

Yaklaşık 1230'larda kurgulanan **Müslümanlık Dini**, yüzyıllardır **İslâm** ile karıştırılmaktadır. Aslında bunun böyle olmasını *(vaktiyle)* bu dinin teorisyenleri istemişlerdir. Bunun için de "***derin yapılar***" eliyle propaganda aracını çok başarılı bir şekilde kullanmışlardır. Dolayısıyla *-baştan beri-* İslâm'dan tamamen habersiz olan toplum, hiçbir zaman **İslâm** ile **Müslümanlık** arasındaki uçurumun farkında olamamıştır. Onun için bu komplonun sorumluluğu toplumun tümüne yüklenemez! Nihayet Anadolu halkı 1952 yılından itibaren okuma yazma öğrenmeye başlayınca Türkiye'de birçok okul ve üniversite açıldı, akademisyenler, birikimli ilim adamları ve araştırmacılar yetişti. Bunlardan özellikle Dr. **Abdülbaki Gölpınarlı**, Prof. Dr. **Hikmet Tanyu**, Prof. Dr. **Ahmet Yaşar Ocak**, Prof. Dr. **Şinasi Gündüz**, Prof. Dr. **Mikâil Bayram**, Prof. Dr. **Ahmet T. Karamustafa**, Prof. Dr. **Mehmet Sait AYDIN**, Prof. Dr. **İbrahim Agâh Çubukçu**, Prof. Dr. **Celaleddin Vatandaş**, Prof. Dr. **Mehmet Şeker,** Prof. Dr. **Erkan Göksu,** Prof. Dr. **Ahmet Yılmaz,** Prof. Dr. **Vejdi Bilgin,** Dr. **Erdem Akın, Süreyya Su**, **Saadettin Merdin** ve emsalleri gibi oldukça donanımlı ilim adamlarının araştırmaları büyük önem taşır. Bu yeni nesilden önce de Ord. Prof. Dr. **Fuad Köprülü** vardı. Bunlar **İslâm** ile **Müslümanlık** arasındaki kalın duvar üzerinde çok ciddi ve derinlemesine duramamış olsalar bile, konun özsüne inen yolun işaretlerini koymayı göze alabildiler! Şunu vurgulamak gerekir ki bu ilk hamle son derece önemlidir. Çünkü bundan sonraki araştırmacılar bu ilk adımdan cesaret alarak, **Müslümanlığın** içyüzünü biraz daha açmayı düşüneceklerdir.

Bu makalede sunduğumuz bilgiler, din sosyolojisinin konusudur. Ne yazık ki din sosyolojisi çalışmaları Türkiye'de çok geç başlamış olan yeni akademik bir faaliyettir. Bu çalışmaların 1920'li yıllardan itibaren başladığına ilişkin iddialar varsa da bunların doğruluğu tartışılabilir.[1] Çünkü Türkiye'de *-kayda değer-* akademik çalışmalar ancak 1970'lerdan sonra başlayabilmiştir. Nitekim bu kısa makalede rastlayacağınız birçok önemli bilginin, hemen hiçbir din sosyolojisi çalışmasında yer almadığını göreceksiniz ki bu çok önemli bir kanıttır.

Bu konuda araştırma yapmanın ne kadar zor ve tehlikeli olduğunu *-dolaylı da olsa-* bir şekilde algılamış olmalısınız. Her şeye rağmen risk alarak **İslâm** ile **Müslümanlık** kavramları arasındaki farkları aşağıda izleyeceğiniz gibi çeşitli başlıklar altında sıralayabiliriz.

***

Kur'ân-ı Kerim'de "Müslüman" ve "Müslümanlık" kelimeleri var mı?

"**Müslüman**" ve "**Müslümanlık**" kelimeleri, Kur'ân-ı Kerim'i oluşturan 114 Sûrenin hiçbir âyet-i kerimesinde kesinlikle yer almamaktadır. Dolayısıyla **İslâm** Dinine "**Müslümanlık**" adını vermek mümkün değildir. Toplum, son derece önemli olan bu sorunun yüzyıllardır neden farkına varamadı!

---

[1] İhsan ÇAPCIOĞLU, Türk Bilimsel Derlemeler Dergisi 2(1): 219-233, 2009

Bu soruya doyurucu bir cevap bulabilmek için tarihin çok gerilerine gitmek ve gizlenmiş olan bazı sırları burada ifşa etmek gerekir. Ne var ki mevcut ortam maalesef buna müsait olmadığı gibi, ortaya konacak ayrıntıları buraya sığdırmak da mümkün değildir. Her şeyden önce; tarihin derinliklerinden çıkarılıp ortaya dökülecek bilgi ve belgelerin bugünkü toplum tarafından anlaşılması imkânsızdır. Çünkü bin yıldır günümüze kadar dil ve kültür defalarca evirilerek inanılmaz değişikliklere uğramıştır. Dolayısıyla çok dilli ve birikimli tarihçi sosyologlar tarafından ancak görece anlaşılabilecek olan bu bilgi ve belgelerin ortaya dökülmesi büyük sorunlara yol açacaktır. Her şeyden önce bu sorunun analitik bir şekilde incelenmesi akademik çalışmalarla ancak mümkün olabilir. Bu tür çalışmaların yapıldığını bir an için farz edelim; sonuçlar bugünkü dille ortaya konsa bile eğitim düzeyi son derece düşük olan toplumun tamamı şöyle dursun, sözde aydınları bile bu karmaşık konuyu anlamaktan aciz kalacaktır. Özellikle bin yıl önceki Çağatay Türkçesini, Selçuklu dönemi Farsçasını ve Arapçayı çok iyi bilmek gerekir ki bu formasyona sahip bir tek tarihçi sosyolog Türkiye'de yoktur! Ayrıca bu konunun aydınlığa kavuşturulabilmesi için Arap dünyasından, İran'dan ve Avrupa'dan birçok ilim adamının davet edilerek uluslararası bir kongrede tartışılması mutlak surette gereklidir.

Sonuç olarak şunu ifade etmek gerekir ki Yüce İslâm'a *–yüzyıllar önce-* **Müslümanlık** adını verenler büyük bir vebal almış ve sorumluluk üstlenmişlerdir. Bütün uyarılara rağmen onlara bu güne kadar *–bilinçli ve kasıtlı olarak-* uyanlar da elbette bu sorumluluğu taşırlar.[2]

Allah Teâlâ'nın, Adem'den (as) Muhammed aleyhisselâm'a kadar bütün elçilerine tebliğ etmelerini emrettiği yegâne din **İslâm**'dır; "**Müslümanlık**" değildir. Bunun kesin delilini âl-i İmrân Sûresinin 19'uncu âyet-i kerimesinde bulabilirsiniz.[3]

***

Müslim kişi ile Müslüman kişinin Dini Kimlikleri

Doğuştan **İslâm**'ın öğretileriyle yetişmiş ve ona samimiyetle bağlı Müslim ve mü'minlerin, keza, İslâm dinini sonradan kabul etmiş kimsenin sıfatı ve dini kimliği "**Müslim**"dir.

Müslümanlık dinine bağlı olduğunu ileri süren kimsenin sıfatı ve dini kimliği ise "**Müslüman**"dır. Ne var ki Müslümanlar bu iki sıfat arasındaki fark hakkında hiçbir bilgiye

---

[2] Bunu göze alanların işlediği suç hakkında bilgi sahibi olmak isteyenler, en-Nisa Sûresi, âyet: 46, el-Maide Sûresi, âyet: 41 ve 13'e bakabilirler. Bu ayetlein orijinal metni:

مِنَ الَّذِينَ هَادُوا يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ وَيَقُولُونَ سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَاسْمَعْ غَيْرَ مُسْمَعٍ وَرَاعِنَا لَيًّا بِأَلْسِنَتِهِمْ وَطَعْنًا فِي الدِّينِ وَلَوْ أَنَّهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَاسْمَعْ وَانْظُرْنَا لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ وَأَقْوَمَ وَلَكِن لَّعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا (النساء/**46**)

فَبِمَا نَقْضِهِم مِّيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَاسِيَةً ۖ يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَن مَّوَاضِعِهِ ۙ وَنَسُوا حَظًّا مِّمَّا ذُكِّرُوا بِهِ ۚ وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَىٰ خَائِنَةٍ مِّنْهُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ ۖ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاصْفَحْ ۚ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ (المائدة/**13**)

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ لَا يَحْزُنكَ الَّذِينَ يُسَارِعُونَ فِي الْكُفْرِ مِنَ الَّذِينَ قَالُوا آمَنَّا بِأَفْوَاهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِن قُلُوبُهُمْ ۛ وَمِنَ الَّذِينَ هَادُوا ۛ سَمَّاعُونَ لِلْكَذِبِ سَمَّاعُونَ لِقَوْمٍ آخَرِينَ لَمْ يَأْتُوكَ ۖ يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ مِن بَعْدِ مَوَاضِعِهِ ۖ يَقُولُونَ إِنْ أُوتِيتُمْ هَٰذَا فَخُذُوهُ وَإِن لَّمْ تُؤْتَوْهُ فَاحْذَرُوا ۚ وَمَن يُرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ فَلَن تَمْلِكَ لَهُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا ۚ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ اللَّهُ أَن يُطَهِّرَ قُلُوبَهُمْ ۚ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ ۖ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ (المائدة/**41**)

[3] Bkz:

إِنَّ الدِّينَ عِندَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ ۗ وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِن بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ ۗ وَمَن يَكْفُرْ بِآيَاتِ اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ (آل عمران/**19**)

وَمَن يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَن يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ (آل عمران/**85**)

Ayrıca bkz. Hadis

عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صلى الله عليه وسلم: " مَنْ قَالَ فِي الْقُرْآنِ بِغَيْرِ عِلْمٍ، فَلْيَتَبَوَّأْ مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ. (مسند أحمد **3/ 496** ط الرسالة)

sahip değildirler. Çünkü Müslümanlığa ilişkin sırlardan, yaklaşık son 20 yıldır ancak söz edilmektedir. Bu nedenle hiçbir araştırmacı *(muhtemelen can korkusuyla)* bu sırlar üzerinde durmak istememektedir! Bu ise son derece önemli bir açmazdır. Çünkü bu korku yüzünden, sorunun çok açık ve ayrıntılı bir şekilde deşifre edilmesi zaman alacak, belki mesele daha karmaşık hale gelecektir.

Her şeye rağmen, bilinçli mü'min kişi bu iki dini ve bu iki sıfatı birbirinden kesinlikle ayırt edebilir ve ikrar gerektiği yerde "***ben Müslümanım***" demekten mutlak surette kaçınır. Eğer dil alışkanlığı ile yanılarak böyle tehlikeli bir ikrarda bulunursa pişman olur, tövbe eder ve Allah Teâlâ'dan mağfiret diler.

***

Müslüman İlâhiyatçıların ve Sosyologların Arapça Bilmiyor Olması Büyük Sorundur

Yabancı dil eğitiminde beş beceri vardır ki öğrenci bunları elde edemediği takdirde sözde öğrendiği dili bildiğini ileri sürmesi gerçeği yansıtmaz. Bu ***beş beceriyi*** şöyle özetleyebiliriz:

1. Öğrendiği bu yabancı dille, bütün istediklerini sözlü olarak -*hatasız ve akıcı şekilde*- anlatabilmek.

2. Öğrendiği bu yabancı dille, bütün istediklerini yazılı olarak -*inşa ve imlâ hatalarına düşmeden*- anlatabilmek.

3. Bu dili ana dil olarak konuşan bir ilim adamını dinlerken onun bütün söylediklerini anlayabilmek.

4. Bu dille yazılmış *(kitap, gazete, dergi, rapor, broşür ve bülten gibi)* yayınları okuyup anlayabilmek,

5. En az elli sayfa tutarında akademik bir yazıyı, intihalden uzak ve özgün bir üslupla kaleme alabilmek.

Türkiye'de, İmam Hatip okullarında, ilâhiyat fakültelerinde ve tarikatçılara ait medreselerde eğitim alan kimseler asla bu becerilere sahip olamazlar. Bu ülkede, sözü edilen formasyona büyük ihtimalle ancak 12 kişi sahip olabilmiş ise bu onların özel çabalarıyla ve muhtemelen Arap ülkelerinde eğitim aldıkları için gerçekleşebilmiştir. Ne yazık ki Türkiye'de hiç kimse bu şahsiyetlere itibar etmemektedir

Türkiye'de *(Diyanet İşleri Başkanı da dâhil)*[4] akademisyenler, sosyologlar ve din adamları bu beş beceriden yoksun oldukları için özellikle din ve düşünce konusunda büyük bir karmaşa yaşanmaktadır. Bunu şöyle özetleyebiliriz;

---

[4] Türkiye Diyanet İşleri Başkanı Ali Erbaş, *"CV'sinde Arapça biliyor"* yazdığı halde Arapça bilmediği ortaya çıktı. Diyanet İşleri Başkanı **Prof. Dr. Ali Erbaş**, Türkiye Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın Irak ziyareti kapsamında Bağdat'ta Şeyh Abdulkadir Geylani Külliyesi'ni ziyaret ettiği sırada, Rûdaw muhabirinin Arapça sorusu üzerine tercüman istemişti. Bu olay Türkiye'de günlerce tartışıldı. Bütün savunmalara rağmen Diyanet İşleri Başkanının (yukarıda sözü edilen) dört beceriye sahip bulunmadığı kanıtlandı.

Her şeyden önce "**İslâm**" kavramını Türkiye'de *-ilim diliyle-* açıklığa kavuşturmak mümkün değildir. Bu sorun asırlardır çözümlenememiştir. Örneğin; ***bütün dinlerin tapınak ve mezarlık dinleri olduğu***, İslâm'ın ise asla böyle bir niteliğe sahip olmadığı Müslümanlar tarafından hiçbir zaman anlaşılamamış ve anlatılamamıştır.

İslâm إسْلام kelimesinin Arap dil kurallarına göre analizi hiçbir zaman yapılmamış, çünkü bu mümkün olamamıştır. Bu analiz, Müslümanlık tarihinde ilk kez *-ilim adına risk alınarak!-* aşağıda gördüğünüz gibi çok özet şekilde yapılmıştır;

İslâm إسْلام kelimesi, Arap dil kurallarına göre: **أَسْلَمَ – يُسْلِمُ** fiilinin masdarıdır. Bu gruba dâhil olan fiiller "***sülâsi-yi mücerred***"e bir harf ilâvesiyle *(birinci babdan)* "***mezidu'n fihi***"dirler. Kur'ân'ı Kerim'de geçen (**İslâm** إسْلام) kelimesi bu gruba dâhil olan (**أَسْلَمَ – يُسْلِمُ**) fiilinin türevidir. "**Müslüman**" ve "**Müslümanlık**" kelimelerinin bu fiille hiçbir alâkası yoktur. Türkiye'de *-13 meâl yazarı hariç*[5]- hiç Arapça bilmedikleri halde meâl yazmaya kalkışmış yüzlerce maceracı, Kur'ân-ı Kerimde yer alan yukarıdaki fiili ve bütün türevlerini çarpıtmak gibi tehlikeli bir suçu işlemeyi göze almışlardır. Ayrıca milyonlarca Müslüman, bu fiil ile Kur'ân-ı Kerim'de geçen İslâm kelimesi arasındaki *-dilbilgisel-* ilişki hakkında hiçbir bilgiye sahip değildirler!

"**Müslüman**" ve "**Müslümanlık**" kelimeleri ise esasen Arapça değildir. Türkçeleştirilmiş iki yapay sözcüktür. Bunlara; Arapça "**Müslim**" kelimesinden türetildikleri süsü verilmiş ise de bunun bir hile olduğu çok açıktır. Yüzyıllardır yapılan yıkıcı propagandanın etkisi altında bulunan Müslüman kişi *–çok büyük ihtimalle-* bunu fark edemez; Fakat bilgili ve bilinçli mü'min bunun farkındadır.

***

Müslüman Kişi ile Müslim Kişi Arasındaki Dini Bilinç Farkı

Müslüman insan tipinin din ile ilişkisi belirsizdir. Zihni bulanıktır. Çünkü "**din**" kavramının ne ifade ettiği onu pek ilgilendirmez. Din, onun düşüncesinde Cami ile mezarlık arasına yığılmış çeşitli geleneklerden, ayinlerden ve atalardan kalma inanışlardan oluşur. Bu yanı ile o, Müslim kişiden çok farklıdır. Oysa sıradan bir **Müslim-Mü'min** insan bile Kur'ân'a ve Sünnete derin bir samimiyetle bağlıdır. O, bu iki kaynağın içeriği hakkında görece bilgilere sahiptir. Bu konuda danışmaya ihtiyaç duyduğunda *(asla din adamına değil)*, âlim bir şahsiyete başvurur. Buna "***İslâmî şuur***" diyoruz. Buna mukabil Müslümanlıkta "***Müslümanî şuur***" diye bir şey söz konusu değildir. Bu nedenle Müslüman kişide "***Müslümanlık bilinci***" diye bir duygu ve hassasiyetten bahsedilemez. Çünkü Müslüman olmak, sadece anneyi, babayı ve çevreyi sırf taklit etmektir. Esasen Müslümanlık dini, bağlısına bilinç aşılayacak bir inanç kurumu değildir.

Müslüman kişi bilinçten o derece yoksundur ki. Örneğin: **İslâm** ile "**Müslümanlık**" arasındaki uçurum hakkında hemen hiçbir bilgiye sahip değildir. Hatta bu iki farklı dinin aynı şey olduğuna inanır. Elinde hiçbir delil bulunmadığı halde iddialarını savunur. Ona bu konuda sunulan bilgileri ve delilleri anlayamaz ve onları hiç önemsemez. Çünkü o, asırlardır inanç ve düşüncede yaşanan erozyonun, yozlaşma ve evrilme süreçlerinin farkında değildir. Aynı

[5] Hata yapmaktan kaçınmış olan bu onbir meâl yazarı şunlardır: Elmalılı Hamdi Yazır, Cemal Said, İsmail Hakkı İzmirli, Mahmud Özdemir, Ömer Nasuhi Bilmen, Ali Fikri Yavuz, Orhan Aktaş, Süleyman Tevfik, Besim Atalay, Hasan Basri Çantay ve Ebu Hanzala (Halis Bayancuk)

zamanda Müslümanlığı İslâm'a karşı canlı tutmaya çalışan örgütler ve bu konuda izlenen politikalar hakkında da hiçbir bilgiye sahip değildir. Bunu kavrayabilmesine yardım edecek kültürel bir ufuktan da yoksundur. İslâm'ı sırf bir etiket olarak kullanır. Onu aydınlatmaya çalıştığınız zaman tepki gösterir, hırçınlaşır, ağız dalaşı içinde ve saygısızca karşılık vermeye kalkışır.

Müslim-mü'min kişi ise vakur, bilgili ve bilinçlidir. Kur'ân'ın ve Sünnetin sınırları içinde **İslâm**'ın bütünlüğüne inanır. **İslâm** ile **Müslümanlık** arasında hiçbir alaka bulunmadığını bilir. Tartışılan bütün meselelerde delillerini ilmî bir dille Kur'ân'dan ve Sünnetten sunar. Ancak özgür olmadığı ve Müslümanların kuşatması altında bulunduğu için davasını savunabilecek bir ortam ve imkân bulamaz. Eğer **Müslümanlığa** karşı **İslâm**'ı savunmak için fazla ısrar edecek olursa çok ağır saldırılara hedef olur ve büyük ihtimalle linç edilir.

***

Müslüman İnsan Tipinde Kişilik

Kişilik; insana ait inançların, tutumların, alışkanlıkların, değerlerin, güdülerin, genetik özelliklerin, bilişsel yeteneklerin, mizaç ve karakterin, birleşimidir; Kişinin gelişim süreçleri boyunca oluşan psikolojik, fizik, düşünsel ve kültürel örüntülerinin tamamıdır. Bu örüntü her insanda özgün ve benzersizdir. Onun için bir şahsın kişiliği başka hiçbir insanın kişiliği ile tamamen örtüşmez.

Müslim ile **Müslüman** insan tiplerinin kişilikleri karşılaştırıldığında çok büyük farklar ve aykırılıklar göze çarpar. Çünkü ikisinin yetiştiği ortamlar arasında inanılmaz uçurumlar vardır. Örneğin **Müslim-mü'min** insanların içinde yaşadıkları ortamlar yaklaşık özellikleri gösterirler. Çünkü bu insanların aileleri Kur'ân ve Sünnetin sınırlarına samimiyetle bağlıdırlar. Dolayısıyla Müslim ailenin çocuğu Kur'ân ve Sünnet kültürünün hâkim olduğu bir atmosfer içinde yetişir. Bu kesimin çocukları arasında sapmalara çok az rastlanır. Aynı zamanda Bu kesimin *fanatikleri* ile *vasatîlerinin* yaşam tarzları arasında göze çarpabilecek kadar aşırı aykırılıklar yoktur.

Müslim-mü'min kişi genellikle sakin, telaşsız, ağır başlı, dengeli ve dikkatlidir. İslâmî bir aile içi eğitimi aldığından İslâm'daki ahlâk kurallarını çok iyi bilir. Nadiren bu kurallardan birini çiğnese bile ardından hemen pişmanlık duyar.

Müslüman insan tipi ise tutarlı ve medeni bir kişilikten yoksundur. Kanaatleri felsefeye, tarihe, efsanelere, mitolojiye, söylencelere masallara, kahramanlık hikâyelerine ve ortalıkta dolaşan yorumlara dayanır. Bencil ve önyargılıdır; Dini eğilimleri, insanlarla ilişkileri ve düşüncelere karşı gösterdiği tepkiler genelde ideolojiktir. Çünkü İslâmî bir aile içi eğitimine aykırı ortamlardan birinde *(müslümanca)* yetiştirilmiştir. Şunu göz ardı etmemek gerekir ki İnat, Müslüman kişide adeta yerleşik ve kalıcı bir karakterdir. Onun için Müslim kişinin dinî konularda Müslümanlarla yapacağı tartışmalar istenmeyen sonuçlara yol açabilir!

Müslüman kişi, kendisini yönlendiren mahalli şartların etkisi altında göreceli olarak kavmiyetçidir *(ırkçıdır)*, diyaloğa kapalıdır, düşünce ve inancında "**adalet**" kavramının yeri yoktur. Ona göre, bağlısı olduğu etnik kitle öbür insan topluluklarından daha asil ve daha üstündür. Tutumu sert ve tavizsizdir. Burada vurgulamak gerekir ki Müslüman kişinin kimlik ve kişiliği ile temsil ettiği aidiyet kesinlikle **İslâmî** değildir. Dolayısıyla o, ya ***Arapçıdır***, ya ***Türkçüdür***, ya ***Kürtçüdür***, ya ***Osmanlıcıdır***, ya ***Kemalisttir***, ya ***Alevidir***, ya ***Sünnetçidir***, ya ***muhafazakârdır***, ya ***tarikatçıdır***, ya ***Şiidir*** (Rafızıydir), ya ***Hanefisttir***, ya ***şafiisttir***, ya

mürciyedir, ya ***Fetocudur***, ya ***sağcıdır***, ya ***solcudur*** veya başka kanaatlere sahiptir. Böylece görüldüğü üzere Müslümanlar arasında birlik ve beraberlik yoktur. Tam aksine çeşitli ideolojik ve dinsel gruplara ayrılmışlardır.

Müslim-mü'min kişinin en üst kimliği ise "**İslâm**'dır", sıfatı "**Müslim**"dir. İnancında ***mü'min*** ve ***muvahid'***dir. Bununla birlikte mensubu bulunduğu etnik kimliğini inkâr etmez. Ona da büyük önem verir. Kendini tanıtmada çekinmeden bu kimliğini de ifade eder.[6]

***

Müslümanlıkta Dinsel Unvan ve Lakaplar

Müslümanlıkta birçok siyasal ve dinsel unvan, lakap ve hitap şekli kullanılmaktadır. Bunlardan dinsel olanlarının tamamı sömürü amacıyla üretilmişlerdir. Çoğunda samimiyetten yoksun bir yüceltme vardır. "*zat-ı devletleriniz*", "*zat-ı aliniz*" ve halen tarikatçılar tarafından şeyh için kullanılan "*efendi hazretleri*" gibi…

Özellikle "***Hazretleri***" unvanı Tarikatçı Müslümanlar tarafından aşırı saygı duydukları kişiler için çok kullanılmaktadır. Şeyhlerin ve "evliyaların" adları ile birlikte telaffuz edilir. "*Terzi Baba Hazretleri*", "*Oruç Baba Hazretleri*" ve "*Somuncu Baba Hazretleri*" gibi…

"Hazret حضرة" Arapça bir kelimedir; tasavvuf geleneğinin önemli terimlerindendir. Epeyce karmaşık ve çetrefil yorumlara ve açıklamalara konu olmuştur. Özellikle Muhyiddin-i Arabî tarafından önemli bir tasavvuf terimi haline getirilmiş, "*varlığın genel mertebeleri ve âlemdeki bütün tecellileriyle birlikte ilâhî veya kevnî hakikat anlamında kullanılmıştır*."[7]

Bu unvan Müslümanlar arasında en çok Allah elçisi Muhammed aleyhissalâtü vesselâm'ın adıyla birlikte "***Hazreti Muhammed***" şeklinde kullanılmaktadır. Bu kullanım İslâm'a yabancı olduğu için Müslimler tarafından kullanılmamakta bunun yerine, -*yukarıda yazıldığı gibi*- «***Allah elçisi Muhammed aleyhissalâtü veselâm***» şeklinde kullanılmaktadır.

Halk arasında din adamları için, hatta hacca gitmiş olanlar için bile bazı lakaplar kullanılmaktadır. "*Hacı abi*", "*Hacı amca*" ve "*Hacı bey*" gibi.. Ayrıca, bilgisiz ve görgüsüz kimseler için "*Hacı ağa*" lakabı da kullanılmaktadır. Aslına bakılırsa hacca gitmek, aynen namaz kılmak ve oruç tutmak gibi farzlardan biridir. Peki neden kimseye "*Namazcı abi*" veya "*Namazcı amca*" diye hitap edilmiyor?! İşte bu çelişkiye bir cevap bulamıyorlar. Muhtemelen şöyle bir yakıştırmada bulunabilirler; "Hac, çok yönlü bir ibadettir. Bu ibadet sırasında birçok insan için uzun bir seyahat ve sıkıntılar söz konusudur. Dolayısıyla hacca giden kişiyi -*saygı niyetiyle*- böyle bir unvanla ödüllendirmek gerekir. Tabi bu gerekçe sorgulanabilir. Ancak İslâm'da böyle bir unvan yoktur.

Tarikatçılar şeyhlerinin bir kısmı için "***ermiş***", "***kutup***" ve "***gavs***" unvanlarını kullanırlar. Bu rütbeleri onlara bizzat kendileri vermelerine rağmen Allah tarafından verildiğini kabul ederler. Bu çelişkiyi bilerek görmezden gelirler. Birileri tarafından birkaç asır önce icat edilmiş bir din

---

[6] Bkz. Hucurat Sûresi/13

[7] Kaynak: HAZRET - TDV İslâm Ansiklopedisi (İslâmansiklopedisi.org.tr)

için elbette bütün bu çelişkiler olağandır. Çünkü bu dinde kaynak vahiy değildir; "***tevkifiyye***"nin de hiçbir önemi yoktur. Zaten *(bir avuç ilâhiyatçı akademisyenden başka)* milyonlarca Müslüman, İslâm'daki "***tevkifiyye***" ilkesinden tamamen habersizdir.

Müslümanlıkta dine bağlılık "***dindarlık***"la veya "***muhafazakârlık***"la açıklanır. Dini görevlerini yerine getirenler "***muttaki***" değil, "***dindar***" diye nitelenirler. Bu, onlar için bir övgü sayılır. Oysa "***dindarlık***" ve "***dindar***" kavramları Kur'ân-ı Kerim'de, Sünnet külliyâtında ve İslâm literatüründe yer almamaktadır.

Buna karşın **Müslim** kişi *(eğer vicdanında samimi ise)* sadece ***mü'min*** sayılır. İslâm'da ahlâk ve ruh yüceliği "**dindarlıkla**" değil, "**takva**" ile ifade edilir.[8] Ancak bu sıfat mü'minler arasında ona bir ayrıcalık kazandırmaz ve onu övmek için kullanılmaz. **Takva** sadece Allah (c) tarafından ödüllendirilir. Mü'min olmak, onun için sadece doğal bir sıfattır.

***

Müslümanlıkta Adalet Anlayışı

Müslümanlıkta üstünlük *-tarafsızlıkla ve adalet ölçülerine göre değil-*, kişinin sahip bulunduğu sosyal konuma, ekonomik ve siyasi güce göre değerlendirilir. Onun için **Müslüman** toplulukta farklı sosyal sınıflar vardır. Örneğin, ***burjuvazi sınıfı*** vardır, ***orta sınıf*** vardır, ***ezilmiş sınıflar*** vardır, ***inancına ve siyasi kanaatine göre*** muamele gören sınıflar vardır, ***horlanan ve aşağılanan*** sınıflar vardır… Nitekim **Müslüman** ülkelerde yargı organizasyonu vatandaşlar hakkında bu farklara göre tutum sergiler ve karar verir. Dolayısıyla elit sınıflardan, tanınmış ailelerden, sosyeteden olan; şeyh, ağa, paşa ve seyit gibi sülalelerden gelen nüfuzlu şahısların bu ülkelerde cezaya çarptırılması çok enderdir. *"Kanunlar karşısında bütün vatandaşların eşit olduğu"* sıkça vurgulanıyor olmasına rağmen bunun gerçekle hiçbir ilişkisi yoktur. Herhangi bir nedenle elit tabakadan cezaya çarptırılmış olanlar için bir bahane ile af çıkarılır. **Müslümanlık**taki yaygın ahlâksızlığın kaynaklarından biri de budur. Bundan rahatça şu sonucu çıkarabiliriz; **Müslümanlık**, *(İslâm'ın tam aksine)* ahlâksızlığı özendiren bir dindir.

İslâm nizamının hâkim olduğu toplulukta bu farklar olmaz. Ne yazık ki 661'de Raşidi Hilâfet sistemi ortadan kaldırıldığı ve bir daha ihya edilmediği için, 622-661yılları arasındaki yönetim biçimi hariç, İslâm nizamının hâkim olduğu bir topluluğu örnek göstererek **İslâm** ile **Müslümanlığı** bu konuda karşılaştırma imkânı yoktur. Onun için azınlıktaki mü'min kitle 661 yılından günümüze kadar *-ezilmiş ve dünyaya serpilmiş küçük kümeler halinde-* ve **Müslümanların** ağır baskısı altında yaşamaya mahkûm kalmışlardır. Birçok İslâm âliminin, İslâm davetçisinin ve İslâm mücahidinin günümüzde **Müslümanlıra** ait zindanlarda işkence görüyor olması bu gerçeği kanıtlamaktadır.

***

[8] Bkz.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُم مِّن ذَكَرٍ وَأُنثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا، إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِندَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ، إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ

Müslümanlık mı Müslümanlıklar mı?..

Adem aleyhisselâmdan Muhammed aleyhisselâma kadar bütün elçilerin *-insanlığa tebliğ edilmek üzere-* görevlendirildikleri yegâne din İslâm'dır *(Müslümanlık veya başka bir din değildir.)* Bunun aksini hiç kimse kanıtlayamaz.[9]

İslâm iman kurumu üzerine bina edilmiştir. İman İslâm'da ekseni temsil eder; onun bütünlüğünü sağlayan ana unsurdur. Bu nedenle insanlık tarihi boyunca yegâne geçerli din olma özelliğini korumuştur. Ayrıca İslâm'dan başka bütün dinler ***tapınak*** ile ***mezarlık*** arasında sınırlanmışlardır. Çünkü bu dinlerin kurucuları ve yönlendiricileri insandır. İslâm'a gelince o bütün hayatı kapsayan bir dindir. Onu düzenleyen ve insanlara iletilmesi için elçiler gönderen Allah Teâlâ'dır.

Müslümanlığa gelince o, birleştirici bir iman kurumundan yoksundur. Bu nedenle her Müslümanın zihninde ve vicdanında farklı bir Müslümanlık modeli vardır. Onun için bir tek Müslümanlık yerine *–birbirinden farklı-* yüzlerce Müslümanlıktan söz etmek mümkündür. Örneğin ***Şiininin***, ***Alevinin***, ***Sünnetçinin***, ***Vahhabinin***, ***Muaviyecinin***, ***tarikatçının***, ***Kemalistin***, ***sağcının***, ***solcunun***, ***Osmanlıcının***, ***avâmın***, ***sosyetenin***, ***Türkçünün***, ***Arapçının***, ***Kürtçünün*** Müslümanlıkları gibi… Bu gruplardan her birinin Müslümanlık modeli farklıdır. Onun için Müslümanlar hiçbir zaman anlaşamamışlardır ve anlaşamayacaklardır.

Mü'minler ise Kur'ân-ı Kerim'deki *(el-Mu'minûn Sûrsinin 52'inci âyet-i kerimesine bağlı olarak)* hiçbir zaman değişmemiş ve değişmeyecek olan Yüce İslâm'ı yegâne hak din olarak kabul ederler.[10]

***

Müslümanlığı Meşrulaştırmak Mümkün mü?

Tarihin akışı içinde İslâm'dan peyderpey aşırılarak Müslümanlığa yamanmış olan ***Namaz oruç***, ***hac***, ***zekât*** ve ***kurban*** gibi birçok ibadetin arkasına saklanarak İslâm'a bağlılık iddiasında bulunanların tutumları gerçekçi değildir. Çünkü Müslümanlık bilinçle Kur'ân ve Sünnet çerçevesinde değil, sırf taklitle yaşatılabilmektedir. Bunu anlayabilmek için Müslümanlığın geçmişini çok dakik bir şekilde incelemek gerekir. Ancak bu konuda yapılacak çalışmalar sadece yetkin, aşkın ve birikimli ilim adamlarının işidir. Ne var ki sorumluluk ve cesaret isteyen bu görevi günümüzün akademisyenleri üstlenememektedirler.

Yüzyıllardır mevcut olan camileri, kılınan namazları, âlimlerin eserlerini ve fetvalarını ileri sürerek tepki gösterecek olanlar, gizleyemeyecekleri bir hileye sığınmış olurlar; Çünkü yüzyıllar boyu Müslüman çoğunluk arasında çok sayıda mü'minler de yaşamıştır. İşte bu camiler, namazlar ve İslâm'a ait değerler Çoğunluktaki Müslümanlara ait değil, tam aksine *– vaktiyle görece güçlü oldukları anlaşılan-* Mü'min topluluğa aittir. Bu hayırlı azınlığın

---

[9] Bkz. Âl-i İmran Sûresi, âyet:19, 85; el-Mu'minun, âyet:52.

[10] وَإِنَّ هَٰذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ. (المؤمنون: **52**)

gayretleri sayesindedir ki İslâm'ın zayıf gölgeleri günümüze kadar devam edebilmiştir. Bunun en açık delillerinden biri de İslâm âlimlerinin fetvalarındaki "**Zeyd-i Müslim زيد مسلم**" ibaresidir. Hiçbir İslâm âlimi bu ibare yerine asla "**Zeyd-i Müslüman زيد مسلمان**" ifadesini kullanmamıştır. Ancak bazı cahil din adamları "**Zeyd-i Müselman زيدِ مُسَلْمَانْ**" tabirini kullanmış olabilirler ki bu çok enderdir. Dolayısıyla bu, Müslümanlığı meşrulaştırmada kullanılabilecek en zayıf bir delil bile olamaz.

***

Müslümanlar Arasında Neden Birlik ve Beraberlik Yoktur

Çünkü Müslümanlık İslâm'ın aksine ayrıştırıcı bir dindir. Kendine özgü bir kitabı, iman kurumu ve öğretisi yoktur. İslâm'dan aşırılmış değerlerle kendini sunmasına rağmen, bu değerleri hemen her Müslüman kendi çıkarı için kullanmaktadır. Bu ise Müslümanlıkta karmaşaya ve çatışmalara yol açmaktadır.

Yukarıda adları geçen ve geçmeyen onlarca Müslüman grup arasında din, iman, mezhep, meşrep, ayin, ibadet, siyaset, muamele ve dünya görüşü konusunda anlaşmazlıklar, çekişmeler ve kavgalar cereyan etmektedir. Bugünkü Orta Doğu tablosu bu çarpıcı gerçeği en açık bir şekilde kanıtlamaktadır. Müslümanlık onları birleştirememiştir. Tam tersine paramparçadırlar. Çeyrek okumuş din adamı ordusu bu durum karşısında çaresizdir. Bunu fırsat bilen ***küresel-emperyal güçler*** onları vekâlet savaşlarında kullanmaktadırlar. Özellikle mezhep savaşlarını kızıştırarak *Selefi-Tarikatçı, Sünnetçi-Şii* ve *Sünnetçi-Alevi* cepheleri kapıştırmaktadırlar.

Müslümanlık, kuşku içinde bocalayan bir kesimi artık tatmin etmemektedir. Bunlar daha çok gençlerden ve özellikle İmam-Hatip okulları öğrencilerinden oluşmaktadırlar. Bu kitlenin bir kısmı deizmi, bir kısmı ise ateizmi seçti. Gizli anketler yapılarak milyonlarca gencin son on yıl içinde Müslümanlıkla ilişkilerini kestikleri tespit edilmiştir. Bu kesim, Müslümanlar arası kavgalarda taraf olmaktan kaçınmaktadır. Gerek deizm gerekse ateizm Müslümanların genç nesli arasında hızla yayılmaktadır, Bu kopuşun, son yıllarda Nakşibendilerin devleti ele geçirmelerine karşı duyulan tepkiden doğduğu sanılmaktadır.

Müslümanlar arasındaki kavgalar Avrupa'ya da sıçramıştır. Bu kıtadaki Müslümanlar düşman kamplara bölünmüşlerdir. Bunların faaliyetleri Almanya'daki "Anayasayı Koruma Federal Dairesi ***Bundesamt für Verfassungsschutz***" kurumu ve birçok istihbarat örgütü tarafından dakik bir şekilde izlenmektedir. Bu kampları şöyle sıralayabiliriz:

* **Diyanet İşleri Türk İslâm Birliği**, DİTİB (Türkisch-Islamische Union der Anstalt für Religion) Bir devlet kuruluşu olmasına rağmen bu organizasyon dinci Müslüman grupları birleştirememiş, aralarındaki uçurumları daraltamamıştır.

* Merkezi Köln'de bulunan ve 1976'dan beri faaliyet gösteren **Milli Görüş dernekleri** *(Islamische Gemeinschaft)*. Almanya'daki camilerin %8'i milli görüş derneklerinin kontrolünde bulunmaktadır.

* **Kaplancılar Grubu**. 1984'de kuruldu. 2005 itibari ile 230.000 civarında üyesi bulunmaktadır. Batılı istihbarat örgütleri tarafından sıkı biçimde izlenmektedir.

* **Süleymancılar**; İslâm Kültür Merkezleri Birliği (VİKZ) adı altında "dini bir cemaat" olarak kendilerini tanımlarlar. Bunlar, 1959'da ölen Süleyman Hilmi Tunahan'a bağlı bir tarikatçı Müslüman gruptur. 1973 senesinde Köln'de kuruldular. Vaktiyle Almanya'daki Türk kökenli en büyük dinci topluluğu idiler. Daha sonra küçüldüler. Şimdilerde Almanya'da 300 kadar şubeleri var. Türkiye'de ise 2000 kadar yurtları bulunmaktadır. Yoğunlukla İstanbul, Antalya, Konya, Denizli, Eskşehir ve Bursa'da faaliyet göstermektedirler.

* 1973'ten beri faaliyette bulunan **İslâm Kültürü Merkezleri Birliği** *(Verband der Islamischen Kulturzentren)* Bu organizasyona bağlı 300 dernek bulunmaktadır. Bu grup, "kapalı bir kutu" olarak nitelenmektedir!

* 1958'de Münih'te Arap İhvancılar tarafından kurulan **Almanya İslâm Topluluğu** *(Islamische Gemeinschaft in Deutschland)*. Batılı istihbarat örgütleri tarafından "*şiddet yanlısı olduğu şüphesi ile*" rapor edilmiş ve damgalanmıştır.

* Şii Müslümanlar'ın **Hamburg İslâm Merkezi** (Islamisches Zentrum Hamburg e.V. / IZH), Ehl-i Beyt Cami ve Kültür Federasyonu *(Ahlul-Beyt Moscheen- und Kulturverband)*

Bütün bu dinci Müslüman gruplar Avrupa'da bir yandan birbiri aleyhinde karalama propagandalarıyla meşgulken öte yandan İslâm'ı yıpratmak amacıyla yoğun çaba harcamaktadırlar. Bunların en büyük hedefi Müslümanlığı canlı ve güçlü tutmaktır.

Devlet adı altında varlık gösteren dünyadaki irili ufaklı Müslüman kümeler arasında derin uçurumlar vardır. Amerika ve İsrail bu durumdan yararlanmaktadır. Hindistan'dan Atlas Okyanusu kıyılarına kadar doğudan batıya; Umman kıyılarından Bosna Hersek'e kadar güneyden kuzeye uzanan Büyük İslâm Vatanının tamamı, günümüzde işgal altında bulunmaktadır. Bu muazzam coğrafyada yer alan hiçbir devlet egemen ve bağımsız değildir. Aynı zamanda bunların hiç biri "İSLÂM DEVLETİ" niteliğine de sahip değildir. Bunlardan bazıları Amerika'nın, bazıları İngiltere'nin, bazıları ise Rusya'nın veya başka bir devletin boyunduruğu altındadır.

Bu kara tablonun en acı yanı ise Büyük İslâm Vatanı üzerinde yaşayan *(Türkiye halkı gibi)* bazı toplumların, manzarayı henüz net olarak göremiyor olması ve sözü edilen işgalin halâ farkında bulunmuyor olmasıdır. Sorun, sadece bundan ibaret değildir. Nitekim - *küçük bir mü'min azınlık hariç*-, büyük İslâm vatanı üzerinde yaşayan iki milyar **«Müslüman»** da bu gerçeği kavramaktan acizdir.

İslâm Vatanının bütünüyle işgal altında bulunduğunu kanıtlayan kesin delil ise emperyal güçler tarafından bu topraklar üzerinde kurulmuş olan askeri üslerdir.[11]

---

[11] İslâm vatanı niteliğini kaybederek Müslüman dünyasına dönüşmüş bulunan coğrafya üzerindeki Amerikan üslerinin listesini aşağıda göreceksiniz:

* **KATAR**: El Udeyd hava üssü ve Sayliya lojistik kampı, Amerika'ya ait. 13 000 asker barındırıyor.
* **KUVEYT**: Ali es-Salim Hava Üssü; Orayfaan askeri üssü; Patriyot Kampı, Buehring Kampı Amerika'ya ait.
* **SURİYE**: el-Omar ve el-Şeddadi ve Tenef üsleri; 900 asker barındırmaktadır. Ayrıca Haseke, Rakak ve Deyrizor üsleri.
* **IRAK**: Ayn el-Esed Amerikan Hava üssü; 2 bin 500 personel bulunuyor. Onlarca askeri tesis bulunuyor.
* **ÜRDÜN**: Burj22 Amerikan lojistik üssü; Muvaffak Salti Hava Üssü.
* **BİRLEŞİK ARAP EMİRLİKLERİ**: Ez-zafra Amerikan Hava Üssü; Cebel Âli Limanı; Fujayra Deniz Üssü.
* **CİBUTİ**: Camp Lemonnier

***

Müslümanlar Dil Konusunda da Anlaşamamaktadırlar

Müslümanlar, dil konusunda da ayrılık içindedirler. Muhafazakâr Müslümanlar daha çok Arapçadan alınmış kelimelerle örülü cümleleri tercih ederken dine soğuk bakan Müslüman çevreler genelde "uydurulmuş" kelimelerden oluşturdukları cümleleri kullanırlar.

Bu iki karşıt kutbun kelime tercihlerini özet olarak gösteren aşağıdaki çizelge Türkiye'de Müslümanlar arasındaki dil kavgası konusunda bir fikir verebilir.

Muhafazakârların tercih ettiği kelimeler	Dini önemsemeyen kesimin tercih ettiği kelimeler
Âbide	Anıt
Âbidevî	Anıtsal
Addetmek	Saymak
Alet	Araç
Aleyhtar	Karşıt
Ahlâkî	Etik
Allah	Tanrı
Allahaısmarladık	Hoşçakal
Beyan	Açıklama
Cemiyet	Toplum
Cihaz	Aygıt
Dalâlet	Sapkınlık
Delil	Kanıt
Devamlı	Sürgit
Edebiyat	Yazın
Ehliyet	Sürücü Belgesi
Esasen	Temelde
Eser	Yapıt
Evvel- evvelâ	Önce

---

* **BAHREYN**: Nava Support Activity; Amerikan donanmasının karargâhıdır; Şeyh İsa ve Muhrrak Hava Üsleri.
* **UMAN**: Rafo Masirah; Muskat Uluslararası Hava Limanı; Rafo Thumrait; el-Musenna Hava Üssü; Dukm Limanı.
* **SUUDİ ARABİSTAN**: Melik Abdulaziz Hava Üssü; Dahran Hava Üssü; Eskan Village Air Base; King Fahd Air Base; King Khalid Air Base; Riyadh Air Base…
*__TÜRKİYE__: İzmir Hava Üssü İzmir'in 17 km kuzey batısında Çiğli'de bulunan Avrupa'daki ABD hava kuvvetleri'ne (USAFE) bağlıdır. 42 uçak ve 300 asker-personel bulunan üste I-HAWK ve Roland füze sistemleri konuşlandırılmıştır; Türkiye'nin birçok noktasında ABD-Nato üsleri bulunmaktadır. Bu üslerin hepsinde Amerikan birlikleri var. Türkiye'nin toplamda 16 noktasında ABD Silahlı Kuvvetleri'ne ait askeri üsleri yer almaktadır. Ayrıca 5 farklı noktada da ABD'nin füze ve nükleer bomba kontrol merkezleri konuşlanmıştır. İzmit, Balıkesir, Eskişehir, Konya, Ankara, Malatya ve Erzurum'da ise ABD'ye ait nükleer silah depoları yer alıyor. ABD'nin Türkiye'de bulunan en büyük askeri üssü İncirlik Hava Üssü'dür. (Kaynak: Vikipedia Elektronik Ansiklopedisi)

Yukarıda adları geçen ülkelerin halkları çoğunlukla **Müslümandır**. İslâm ile hiçbir alâkaları yoktur. Ancak bu toplumların arasında küçük bir **müslim-mü'min** azınlık yaşamaktadır.

Fazilet	Erdem
Fevkalâde	Olağanüstü
Hadise	Olay
Hâkim	Yargıç
Hapishane, Cezaevi	Tutukevi
Hayatî	Yaşamsal
Hediye	Armağan
Hürriyet	Özgürlük
İdare	Yönetim
İhtilâf	Anlaşmazlık
İhracat	Dışsatım
İhtilâl- İnkılâp-Darbe	Devrim
İhtimal	Olasılık
İktibas	Alıntılama
İlim	Bilim
İmkân	Olanak
İmlâ	Yazın
İnkâr	Yadsıma
İstikamet	Yön
İstiklâl	Bağımsızlık
İthalât	Dışalım
Kahir ekseriyet	Ezici çoğunluk
Kâinat	Evren
Mabed	Tapınak
Meyil	Eğilim
Misafir	Konuk
Mübalâğa	Abartı
Mücadele	Savaşım
Müdafaa	Savunma
Müracaat	Başvuru
Müsaade	İzin
Mahrum	Yoksun
Maksat	Amaç
Mecburi	Zorunlu
Merasim	Tören
Meyil	Eğilim
Millet	Ulus
Mukaddes	Kutsal
Mukayese	Karşılaştırma
Mücadele	Savaşım
Müstakil	Bağımsız
Mütehassıs	Uzman
Netice	Sonuç
Nizam	Düzen
Sahil	Kıyı
Sebep	Neden
Semavi	Göksel
Sulh	Uzlaşı-uzlaşma

Şahit	Tanık
Şoför	Sürücü
Teşhis	Tanı
Tarif	Tanım
Taziye	Başsağlığı
Tebliğ	Bildirim
Tedbir	Önlem
Teklif	Öneri
Tekrar etmek	Yinelemek
Terbiye	Eğitim
Tercih	Yeğleme
Tesir	Etki
Tezahürat	Gösteri
Vasıta	Araç
Ehliyet	Sürücü belgesi
Vatandaş	Yurttaş
Vilayet	İl
Ziraat	Tarım

***

Her biri bir şeyh etrafında kenetlenmiş olan dinci-tarikatçı Müslüman gruplar birbirinden fark edilebilmek için çeşitli semboller kullanırlar. Örneğin Süleymancılar sakal bırakmaz, modern kıyafetleri tercih ederler. Bu suretle tarikatçı kimliklerini gizlemeye çalışırlar; Mavi renkli giysiler kullanır, dualarında avuçlarını birleştirirler… Pontuslu Nakşibendiler ise sarık, cübbe, şalvar giyer, sakal bırakırlar. Batınî Cerrahiler uzun takke kullanırlar.

***

Muhafazakârlar ile Dine soğuk bakan Müslümanlar Arasında Sosyal ve Kültürel farklılaşmalar

Muhafazakâr Müslümanlarla dine soğuk bakan Müslümanlar arasında, son zamanlarda gelenek ve yaşam tarzı konularında önemli farklılaşmalar ortaya çıktı. Bunlardan biri de karşıt Müslüman grupların, çocuklarına farklı isimler vermesidir. Örneğin Muhafazakâr Müslümanlar çocuklarına şu geleneksel isimleri vermeyi tercih ederler:

Abdullah, Abdurrahman, Abdülkadir, Ahmet, Cemil, Enis, Halil, Halit, Hasan, Hüseyin, Melih, Muhammed, Mücahit, Necmettin, Ömer, Selahattin, Selman, Talha, İbrahim, Yusuf, Ayşe, Berre, Cemile, Esma, Fatma, Halime, Hatice, Hayriye, Merve, Nahide, Sümeyye.

Din ile ilişkileri zayıf olan Müslüman aileler ise çocuklarına genelde şu isimleri ve benzerlerini verirler:

Aksel, Alperen, Altan, Arel, Berkay, Çağıl, Erdal, Erhan, Göksel, Göktay, Gürkan, Hakan, Hülagü, Koray, Ogün, Okan, Rutkay, Tarkan, Turgay, Ügeday, Ajda, Alara, Asena, Bercis, Buket, Cansel, Cansu, Çağla, Dalya, Doğa, Ece, Elisa, Gizem, İlayda, Lina, Miray, Öykü, Yağmur,

Bu farklı tercihler de yine Müslümanların ayrıştığını, çözüldüğünü ve karşıt ideolojik cephelere ayrıldığını açık şekilde kanıtlamaktadır.

Mü'min azınlık arasında da şüphesiz bazı ihtilâflar ortaya çıkabilmektedir. Ancak bunlar daima -*Kur'ân-ı Kerim'i ve Sünneti Seniyye'i rehbet edinmiş*- bir âlimin hakemliğinde çözüm ararlar.

***

Müslimler ve Müslümanlar Arasındaki Ahlâkî Uçurum

Müslümanlar arasında ***fuhuş***, ***faizcilik***, ***sigara bağımlılığı***, ***kumar, alkol bağımlılığı***, ***uyuşturucu bağımlılığı***, ***yalancı şahitlik***, ***hüllecilik***, ***dolandırıcılık***, ***gasp***, ***soygunculuk***, ***hırsızlık***, ***yankesicilik***, ***yolsuzluk, rüşvetçilik***, ***sahtecilik***, ***ikiyüzlülük, batı hayranlığı*** ve inanılmaz türlü suç ve hile şekilleri çok yaygındır. Müslümanlar şiddet yanlısıdırlar; hakka ve adalete inanmazlar; hakkı inkâr eder, çıkar için çok kolay cinayet işlerler. Bunu kanıtlayan delillerden biri, son yıllarda hekimlerin ve sağlık çalışanlarının hasta yakınları tarafından sıkça uğradıkları saldırılardır. Aslında bu olayların arka planında karmaşık birtakım nedenler yatmaktadır. Bunlardan biri hasta yakınlarının doktorlara karşı duyduğu güvensizliktir ki bu nokta hekimlerin masum olmadığını çağrıştırmaktadır. Nitekim son yıllarda yüzlerce hekimin, -*Menzil tekkesi olarak bilinen bir Nakşibendi odağına bağlanarak*- tarikatçılık faaliyetlerine karıştıkları ortaya çıktı. Bu hadise oldukça vahimdir ve Müslüman Türkiye halkının kalitesini ifşa eden ağır bir lekedir! Bu saldırı olayları onların *(en az saldırgan hasta yakınları kadar)* tahammülsüz ve görgüsüz olduklarını göstermektedir. İlginç olan, her iki tarafın da **Müslüman** olduklarıdır. Bunların arasında bir tek **müslim-mü'min** tespit edilmemiştir.

Bu olaylar göstermektedir ki sıradan Müslümanlar şöyle dursun, ***doktor***, ***mühendis***, ***hukukçu***, ***ekonomist***, ***bürokrat***, ***siyaset adamı*** ve ***akademisyen*** gibi -*sözde eğitimli*- Müslümanlar bile suç işlemeyi kolayca göze alabilmektedirler. Nitekim Bu tür olaylar sıklıkla basına yansıdı ve mahkemelerde çoğu örtbas edilerek failleri spekülatif şekilde yargılandı. Örneğin Pontuslu Nakşibendi grubu tarafından üç cinayet işlendi, fakat kısa süre içinde gündemden düşürülerek örtbas edildi. Bir örnek de 17-25 Aralık yolsuzluk ve rüşvet operasyonlarıdır. Bunlardan biri de yakın geçmişte işlenen "***Sinan Ateş cinayeti***"dir. Bu şahıs akademisyen idi. Onu öldürtenler arasında üniversite mezunları ve siyaset adamları vardır. Aynı zamanda "uzman hekimlerden" oluşan bir çete, 2020'li yıllarda çok sayıda zengin aileleri haraca bağlayarak bebeklerini öldürdüler![12] Müslümanların sergilediği bu kötü öneklerden dolayı Türkiye'de her gün onlarca insan Müslümanlık dinini terk ederek dinsizleşmektedir. Günümüzde ateistlerin Türkiye toplumundaki oranı %16'dır.[13]

Mü'min azınlık bütün bu ahlâksızlık türlerinden ve çeşitli dinlerden devşirilmiş olan bu tehlikeli inançlardan son derece uzaktırlar. Mü'minler İslâm'da emredilen faziletlere büyük önem verirler. Kur'ân ve Sünnetin sınırlarını tanımayan Müslümanlar tarafından kuşatılmış olmalarına rağmen haramlardan şiddetle sakınır, helâl rızık ile yaşamaya azami gayret sarf

[12] Yenidoğan Çetesi soruşturması, 112 Acil Çağrı Merkezi'ndeki işbirlikçilerle ortak hareket ederek yenidoğan bebek acil hastalarının, anlaşmalı özel hastanelerde bilinçli olarak ölümüne sebep olan suç çetesi.

[13] Bu oran, Ocak 2024 itibariyle tespit edilmiştir.

ederler. Mü'minlerin hemen tamamı fazilet sahibidirler. Zühd, takvâ, samimiyet, vakâr, sabır, kanaat, tevekkül, sevgi, saygı, hoşgörü, dürüstlük, cömertlik, yardım severlik, merhamet, nezaket, hayırlı insanlarla dostluk, edep, iffet, cesaret, hakseverlik, adalet, fedakârlık, alçak gönüllülük, sadakat, misafirperverlik, temizlik sevgisi, ilim sevgisi ve sorumluluk duygusu gibi erdemler, her mü'minin hayatında ve davranışlarında çok açık şekilde kendini gösterir.

Ancak mü'minler sayıca çok az oldukları ve dışlandıkları için Müslümanlardan gelen baskılar altında ve ağır şartlarda yaşamaktadırlar.

***

Müslümanlarda Tutuculuk

Müslümanların medeni seviyesi oldukça düşük, anlayışları kıt ve ufukları dardır. Görgüsüz, tutarsız ve dengesizdirler… Çok dakik bir araştırma yapılacak olursa *–eğitim durumu ne olursa olsun-* hemen her **Müslüman**ın bilgi fakiri olduğu kolayca anlaşılır. Bu nedenle Müslüman insan tipi şekilci, gelenekçi, taklitçi, hurafeci, tutucu, gammaz, ikiyüzlü, fırsatçı, fitneci, hoşgörüsüz ve ırkçıdır, yeniliklere karşı ve İslâmî konularda diyaloğa kapalıdır… Özellikle tarikatçı Müslümanlar aşırı tutucudurlar. Yıllarca sürekli telkinlerle şartlandırıldıkları için -*nadir istisnalar hariç-* onları gerçeklere inandırmak pek mümkün olmaz. Bilgisizliklerine rağmen iddialı, tahammülsüz ve inatçıdırlar. Düşünce ve inançlarını kabul etmeyenleri ortadan kaldırmayı bile göze alabilmektedirler. Nitekim son yollarda bir Nakşibendi grubu tarafından birçok cinayet işlendi. Bu olaylar basına da yansıdı.[14] Fakat çok sürmeden gündemden kaldırıldı. Bu gruplara bağlı bazı karanlık tipler sarık ve cübbe giyerek halkı yanıltmaya çalışmaktadırlar. Örneğin Halk arasında «***Bağcılar magandası***» lakabıyla tanınmış fanatik bir tarikatçı hemen her gün çalıştığı fabrikadan iş çıkışında sarık ve cübbe giyerek videolar yayınlamaktadır. Bu şahıs, bir adres sorabilecek kadar bile Arapça bilmediği halde. Sözde Kur'an ve Sünnetten nakiller yaparak büyük sorumsuzluk örnekleri vermekte, aynı zamanda İslâm âlimleri aleyhinde karalama propagandaları yapmaktadır.

Bu karakter Müslümanları, özellikle İslâm ve tevhid davetçilerine karşı sertleştirmiştir. Bunun aksine, *-çoğu batılı istihbarat servisleri için çalışan-* sinsi turistlere ve sıradan insanlara yakınlık gösterir onlara yardımcı olurlar. Bu da Müslümanların, "***cömert ve konuksever***" olduğu şeklinde *–pek doğru olmayan-* bir kanaatin yaygınlaşmasına yol açmıştır.

Mü'minlere gelince, Müslümanların baskılarına ve içinde yaşadıkları olumsuz şartlara rağmen ilmî ve medenî seviyelerini elverdikçe yükseltmek için gayret sarf ederler. Mü'minler arasında cahil insan sayısı çok azdır. Mü'minler önyargısız ve hoşgörülüdürler. Her dine ve her inanca sahip insanla diyalog kurmaktan çekinmez, yöneltilen her soruya büyük bir sükûnet içinde cevap vermeye çalışırlar. Saygısızca bir muameleye ve saldırıya uğramadıkları sürece muhataplarını soğukkanlılıkla dinlemeye özen gösterirler.

***

[14] Bkz. https://www.hurriyet.com.tr/gundem/elini-uskudar-dan-cek-diyen-muftuye-5-kursun-5304267; ayrıca bkz. https://www.hurriyet.com.tr/gundem/veliaht-cinayetlerinin-arkasindaki-gercekler-5308388

Müslümanlardaki İlginç Bir Paranoyanın Sırrı

Müslümanlar devamlı Surette büyük bir korku ve panik içinde yaşarlar. Bunun birçok nedeni olabilir. Ancak bunlardan iki tanesi çok belirgindir. Bunlardan birincisi: "***Vatan elden gidebilir***" korkusudur. Bunun altında yatan neden ise; Müslümanların bilinçaltında kapıldıkları düşman korkusudur. Bu durum onlarda yaygın bir paranoya halini almıştır. Birbirlerine güvenmedikleri gibi başka hiçbir millete de güvenmezler. Bu ruhsal bozukluk nedeniyledir ki devamlı olarak hayali düşman üretirler; hayali düşman kaygısıyla yatıp kalkarlar. Bütün dünyadaki halkları, hatta başka dil konuşan Müslümanları bile düşman sayarlar. Nitekim bu kompleksin sıkça dışa yansıyan semptomlarından biri şudur; bir durakta, bir parkta veya bir kafede *(hatta uçakta, otobüste ve camide)* karşılaştığınız hemen her insanın size "**nerelisin**?" diye bir soru yönelttiğini hatırlıyor olmalısınız. Bunu Türkiye'de sıkça yaşarsınız. Bu soru çok yaygındır ve bunu size yönelten kişinin sizden kesinlikle kuşkulandığını kanıtlamaktadır. Ona göre siz potansiyel bir ajan, bir terör örgütü üyesi veya vatan hainisiniz! Bundan sonra karşılaşacağınız birçok insanın bu soruyu size yönelteceğini görecek ve buradaki uyarıyı çok daha ciddiye alacaksınız!

Toplumdaki bu korkuyu kanıtlayan bir gerçeği sizinle paylaşmak istiyorum. Bu olayı defalarca yaşadım.

Bana, "**nerelisin**?" diye soru yönelten her kişiye *–açık yüreklilikle-* "**Siirtliyim**" diye cevap verdiğimde onun yüz ifadesinin tuhaf bir şekilde değiştiğini açık şekilde gördüm. Bu yetmedi… Bana bu soruyu yönelten insanların büyük çoğunluğunun *–yaklaşık bir ifade ile-*: "***Zararı yok, yeter ki insan olalım!***" şeklinde aşağılayıcı cevaplarına da aynı zamanda muhatap oldum. Bu olayı yüzlerce tekrarlarla yaşadım. Bir mü'minin Müslümanlar arasında ne korkunç bir manevi işkence içinde yaşadığını bundan böyle rahatça tahmin edebilirsiniz.

Müslümanların korku içinde yatıp kalkıyor olmalarının ikinci nedenine gelince; bunun yüzyıllardır gizlenen bir sırrı var. Bu sırrı her kim ifşa etmeye kalkışmış ise ateşle oynamış, ya ortadan kaldırılmış ya da *–derin bir örgüt tarafından-* bir şekilde susturulmuştur! Bu sırrın ortaya çıkmaması için Müslümanlar yüzyıllardır gerçek dışı bir söylemi nesillerinin beyinlerine ve ruhlarına aralıksız tekrarlarla yerleştirmeye çalışmakta, beyinlerini yıkamaktadırlar. Bu söylem şudur: ***«Türkler tarih boyunca bağımsız yaşamış, hiçbir zaman yabancı boyunduruğu altına girmemişlerdir.»*** Bu iddia tamamen gerçek dışıdır. Bunun en büyük kanıtlarından biri ise m. 707 yılında **Muaviyeci Suriye Arap ordusunun** Türkistan'da giriştiği işgal ve korkunç katliamdır! Bu katliamın sırları ortaya çıkmasın ve *"Türk milleti rezil olmasın"* diye gizli örgütler bile kurulmuş ve bu amaç için tarih boyunca kalıcı bir politika izlenmiştir. Bu sırrın anahtarı ise «**Muaviyeci**» zihniyette gizlidir.

Fakat Prof. Dr. Zekeriya Kitapçı «ORTA ASYADA İSLÂMİYETİN YAYILIŞI VE TÜRKLER» adı altında bir kitap yayınlayarak bu sırra çok az da olsa dikkat çekti. Bunun üzerine şu tarihi gerçekler ortaya çıktı.

Allah elçisi Muhammed (a.s) Türklere savaş açmayı yasaklamıştı. Raşid halifelerin (r.a) hepsi bu yasağa uydu. Muaviye ise yönetimi gasp edince bu yasağı çiğnedi. Ondan sonraki beşinci Emevi hükümdarı Abdülmelik bin Mervan (646-705), **Kuteybe bin Müslim** adında bir komutanını 250 bin kişilik bir ordunun başında Türklerin üzerine gönderdi. Türk yurdu bütünüyle işgal edildi. Genç, yaşlı, kadın çocuk demeden yüzbinlerce Türk öldürüldü. Bir o kadar da esir alınarak Arap kentlerinde para ile satıldı ve köle olarak çalıştırıldı. Türklere ait

milyonlarca **“Buda putu”** gözlerinin önünde ateşe verildi. Bu olayı gizlemek ve gelecek kuşaklara rezil olmamak için yukarıda sözü edilen söylem uyduruldu, aynı zamanda **Muaviye**’nin şahsı kutsallaştırıldı. Onun ve sülalesinin cinayetlerini örtbas etmek için bir propaganda edebiyatı başlatıldı.

Muaviyeci Ön Asyalı Müslümanların, milyonlarca Muaviyeci Suriyeli sığınmacıyı kabul etmesindeki önemli sırlardan biri de işte budur! 707-715 yılları arasında cereyan etmiş olan o korkunç katliam hakkında bu satırlarda dile getirilenler olayın sadece kısa bir özetidir.

Mü’min kişiye gelince, Müslüman insan tipinin tam aksine o, cesur ve dürüsttür. Efsanelere, mitolojiye ve saptırılmış tarihe inanmaz. Kur’ân’ın. Sünnetin, aklın ve ilmin ışığında gerçekleri arar ve araştırır. Onun için Müslim olanları Müslim, kâfir olanları da kâfir olarak görür. Kalabalıklar tarafından kutsallaştırılan kişiler hakkındaki doğru kanaatini değiştirmez.

***

Müslümanlar arasında âlim Şahsiyetler Bulunur mu?

Müslümanlar arasında var oldukları tahmin edilen ve sayıları muhtemelen bir elin parmak sayısını geçmeyen âlimler kimliklerini sıkı bir şekilde gizlemektedirler. Çünkü hiçbir âlim şahsiyet Müslümanlar arasında yaşama şansına sahip değildir, Onun için ortalık İlâhiyatçılar, hacılar, hocalar, sofular, softalar, dervişler, meczuplar, üfürükçüler, muskacılar, tarikat şeyhleri ve din adamları tarafından işgal edilmiştir. Halk bu çeyrek okumuş, çoğu megaloman ve fanatik sömürü ordusu tarafından kullanılmaktadır. Bu durum karanlık zihniyetlerin, inanılmaz çarpık inançların ve cehennemî bir dinsel kaosun her tarafı etkisi altına almasını sonuçlandırmıştır. Bu karmaşayı maddeler halinde şöyle özetlemek mümkündür:

* Duygu sömürüsü amacıyla sarık, cübbe, şalvar, takke, tespih, sakal gibi araçlar dinsel sembol olarak yoğun şekilde kullanılmaktadır. Üstelik bu araçlar, İslâm’a ait değerler diye topluma empoze edilerek bu yüce hayat nizamının azametine gölge düşürülmektedir.

* Cumacılık, kandilcilik, mevlitçilik, kubûrîlik, selamlaşma sırasında kafa tokuşturma adeti yaygınlaştırılmıştır. Bunların hepsi, temelde dinsel sömürü amacıyla yapılmaktadır.

2010-2017 yılları arasında “**derin diyanet**” tarafından -*imanî tehlikesi hakkında*- yapılan fısıltı uyarıdan sonra camilerde mevlit ayinleri nadiren icra edilmektedir! Camilerdeki tespih yığınları da ortalıktan kayboldu. Demek ki Müslümanlık böylece dönem dönem değiştirilip dönüştürülüyor.

* İmam-Hatip okullarının sayısı gün geçtikçe hızla çoğaltılmaktadır. İslâm’a karşı Müslümanlığı canlı ve güçlü tutmak için bu okullara ve ilahiyat fakültelerine büyük önem verilmektedir. Oysa bilim adamları tarafından öngörüldüğü üzere İmam-Hatip okulları uzun vadede Türkiye’nin sonunu hazırlayan tehlikelerin başında gelmektedir!

* İslâmi değerlerin topluma aktarılmasını önlemek amacıyla yoğun çabalar harcanmaktadır. Bu konuda derin yapılar yoğun bir faaliyet içindedirler. Örneğin “**dırar camileri**”nin İslâmi mescitlere dönüştürülmemesi için sıkı önlemler alınmaktadır. Bu camilerde “**Raşidi Hilâfet Sistemi**” hakkında herhangi bir açıklama yapmak yasaktır. Keza “**Tağut**” terimi hakkında toplumu aydınlatmaya kalkmak çok tehlikelidir. Oysa bu kelime Kur’ân-ı Kerim’de sekiz yerde

geçmektedir. Bkz. el-Bakara/256, 257; en-Nisa/51, 60, 76; el-Maide/60; en-Nahl/36; ez-Zümer/17.

* İmamlar tarafından örneğin; (el-Bakara/282, 275-278; en-Nisa/161; el-Mâide/38, 44, 45, 47; en-Nûr/2; el-Casiye/18) gibi ahkâm ve nizam âyetleri zamm-ı sure olarak okunmamaktadır!

* Müslümanlar İslâm'ı mahkûm etmek ve onu aşağılamak için çeşitli söylemler geliştirmişlerdir. "***Siyasal İslâm***", "***fundamentalizm***", "***kökten dincilik***" ve "***İslâmcılık***" gibi… Müslümanlar İslâmî nikâha "**İmam nikâhı**" diye aşağılayıcı bir isim vermişlerdir. Halbuki İslâm'da "**İmam nikâhı**" diye bir nikâh yoktur. Nikâh İslâm'da ciddi bir sözleşmedir ve adı "**Şer'î nikâh**" tır. Bu nikâh, bir İslâm hukuku uzmanı denetiminde kıyılır. İmam ise İslâm hukuku konusunda bilgisiz ve yetkisizdir; Müslümanlığı din edinmiş bir din adamıdır. Ne İslâm'ın mensubudur, ne de İslâm'da din adamlığı diye bir sıfat vardır.

* «**İslâmofobi**»yi dünyaya yayanlar Müslümanlardır. Böylece küfür dünyasını İslâm'ın üzerine kışkırtıp saldırttılar. Sonra ikiyüzlü davranarak sözde İslâmofobiye karşı savunmaya geçtiler ki bu tutum gerçekçi olmaktan son derece uzaktır; aksine sömürü amaçlıdır. Bu da Müslümanların İslâm'a ne kadar derin bir kin beslediklerini kanıtlamaktadır.

* Müslümanlar Kur'ân-ı Kerim'i *(ibadet niyetiyle değil),* ölü ruhuna bağışlamak için okurlar. İlginçtir ki Kur'ân-ı Kerim, **Müslümanlığın** değil, **İslâm**'ın kitabıdır. Onların çoğu, bu çelişkinin farkında bile değildir. Ancak Kur'ân-ı Kerim'i bilinçli olarak sömürüye alet ettikleri bir gerçektir.

Azınlıktaki dışlanmış Mü'minler bütün bu karmaşık zihniyet ve inançlardan tamamen uzaktırlar.

* Müslümanlar cenaze namazını bir ayin ve tören olarak icra ederler. Her ne kadar imam "***meyyit için duaya***" diye bir uyarıda bulunuyor ise de cemaatin çoğu bunun farkında değildir. Şunu da ifade etmek gerekir ki İslâm'da cenaze camiden kaldırılmaz. Bilakis meyyitin teçhizi yapıldıktan sonra doğrudan Mezarlığa götürülür ve cenaze namazı orada kılınır. Allah elçisinin ve Raşid Halifelerin döneminde uygulama böyle idi.

***

İki Karşıt Kutba ayrılmış Olan Müslümanlar arasındaki "*yenilikçi-yobaz*" Kavgası

Müslümanlar arasında hiçbir konuda birlik ve beraberlik oluşmamıştır. Ne dinde, ne siyasette, ne insan ilişkilerinde, ne dünya olaylarına yaklaşımda hiçbir zaman birlik içinde olamamışlardır. Her şeyden önce onları "**ilerici"** ve "**gerici**" diye birbirine karşı cephe almış iki kutup olarak görüyoruz. Buna, "**tarihi yenilikçi-yobaz kavgası"** diyebiliriz. Tarihin akışı içerisinde bu çekişme çok sonraları ivmeler kazanarak dönem dönem isim değiştirdi; "***mandacı-yurtsever***", "***Türkçü-Osmanlıcı***", "***muhafazakâr-liberal***" "***Sağcı-solcu***", "***dindar-dinsiz***" ve nihayet günümüzde **"*Nakşibendi-Atatürkçü*"** kavgasına dönüştü. Bu kavga ta II. Osman *(Genç Osman)* zamanında başlamış, III. Sultan Ahmet'in günlerinde kendini iyiden iyiye hissettirmiş, III. Sultan Selim döneminden itibaren hız kazanarak günümüze kadar devam etmiştir. Günümüzde ise gittikçe şiddetini artırarak büyük tehlikelere ortam hazırlamaktadır.

“Devlette birçok alanda yenilikler yapmayı planlayan Genç Osman, çıkarlarının sarsılmasından çekinen çevrelerin kışkırtmasıyla hunharca katledildi.”[15]

III. Sultan Ahmet zamanında “**Patrona Halil İsyanı”** ile başlayan yobazlık hareketi İstanbul’u alt üst etti. Her taraf yağmalandı. Başta sadrazam Nevşehirli **Damat İbrahim Paşa** olmak üzere binlerce insan öldürüldü.

III. Sultan Selim zamanında **Kabakçı Mustafa** adında cahil bir maganda, etrafına topladığı yobaz bir kalabalığın başına geçerek ayaklandı. Yenilikçi, hoş görülü ve ileri görüşlü olan padişahtan nefret ediyordu. Fanatik bir tip olan Şeyhülislâm **Şerifzade Ataullah Mehmed Efendi** ve geri zihniyetli din adamları da onu desteklediler. İstanbul yağmalandı. Kısa zamanda gelişen isyan sonunda İstanbul kana bulandı, III Selim feci şekilde öldürüldü.

Onun yerine geçen II. Sultan Mahmud da yenilikçi ve açık fikirli idi. Yobazlar ona “**Gavur Padişah**” lakabını taktılar. Bir gericilik kumkuması haline gelen Yeniçeri ocağı devletin başına bela kesilmişti. Padişah bu kokuşmuş kurumu 1826 yılında ortadan kaldırdı. Bütün yeniçeriler öldürüldüler. Yeniçerilerle ilişkili olan Bektaşi Tarikatı da yasaklandı. Bektaşilere ait tekkeler Nakşibendilere verildi. Bu tarihi hatanın bedelini -*Osmanlıdan sonra*- Türkiye bugün çok ağır şekilde ödemeye devam etmektedir.

Nakşibendi Tarikatı ilk kez II. Mahmud zamanında Hindistan’dan Irak’a sıçradı. Sinsi bir mistik figür olan **Halid Bağdadi** adında Kürt kökenli bir şahıs bu tarikatı 1811’de Hindistan’dan getirerek Osmanlı toplumuna aşıladı. Bu kişi hakkında II. Mahmud’u yanıltan Şeyhülislâm **Mustafa Asım**, geri zihniyetli fanatik bir din adamıydı. Onun onayı Türkiye’nin başına büyük bir bela açtı. Çünkü Nakşibendiler daha sonra ve özellikle Cumhuriyet döneminde toplumun büyük çoğunluğunu yobazlaştırdılar; ülkeyi bugünkü Afganistan’dan çok daha beter hale getirdiler.

II. Mahmud’dan sonra tahta geçen iki oğlu, Sultan Abdülmecid ve Sultan Abdülaziz dönemlerinde de bağnazlık odakları ağlarını örmeye devam ettiler. ***Fedailer Cemiyeti*** olarak tarihe geçen gerici bir örgüt Sultan Abdülmecid’e karşı başarısız bir suikastta bulundu.[16] Onun yerine geçen Sultan Abdülaziz de yine gerici bir çete tarafından tahttan indirildi ve *–intihar süsü verilerek-* öldürüldü.[17]

II. Abdülhamid’in dönemi de ilerici-gerici kavgalarıyla geçti.[18] Cumhuriyet dönemine gelinince durum daha da kızıştı. Yönetim 1925’te ve 1930’da İstiklâl Mahkemeleri eliyle Nakşibendi

---

[15] Ali Fuat Bilkan, Fakihler ve Sofuların Kavgası s. 23. İletişim Yayınları, II. Baskı İstahbul-2016

[16] Çete üyeleri şunlardı: Bâb-ı Seraskerî Dâr-ı Şûrâ Reisi Hüseyin Dâim Paşa, Arnavut Câferdem Paşa, Tophâne müftüsü Bekir Efendi, İmalât Meclisi âzasından Binbaşı Râsim Efendi, Tophane kâtiplerinden Ârif Bey, Süleymaniyeli Şeyh Ahmed Efendi, Fâtih Medresesi hocalarından Nasûhî Efendi, Hezargradlı Şeyh Feyzullah Efendi ile Tophâne müşirliğine mensup yaklaşık yirmi beş kişi.

[17] Sultan Abdülaziz’i tahttan indiren çete üyeleri de şunlardı: Yeni Osmanlılar Cemiyeti başkanı Midhat Paşa, serasker Hüseyin Avni Paşa, Harbiye Mektebi Nazırı Süleyman Hüsnü Paşa, Şûra-ı Askerî Reisi Mehmed Redif Paşa, yeni Şeyhülİslâm Hasan Hayrullah Efendi.

[18] «İmparatorluğun en parlak dönemlerinin iki kahramanı *(Fatih ve Kanuni)* yerine çöküş döneminin zavallı sultanını öne çıkarmak niyedir? Bunun tek sebebi Abdülhamid’in en güç zamanda imparatorluğu 33 yıl ayakta tutmayı başarmış olduğunun düşünülmesi olabilir mi? Ya da ülkemiz gericileri Abdülhamid’e İslâmcı ve tarikat dostu olduğu için mi bu kadar düşkünler? Bu soruya cevap verebilmek, anakronizm tuzağına düşmemek kaydıyla,

şeyhlerini idam ettirerek tarikatçılara ağır bir gözdağı verdi. Fakat Adnan Menderes bu kitlenin oylarından yararlanmak için onları sindikleri yerden çıkardı. Nakşibendiler de bunu fırsat bilerek olağanüstü hamlelerle elli yıl içinde Türkiye'nin Siyasetine, ekonomisine ve bürokrasisine tamamen hâkim oldular. 2000'li yılların başından itibaren Kemalistleri devreden çıkardılar. Solcuları ve Alevileri susturdular. Jargolarını değiştirdiler; Toplumu ürkütmemek için "***tekke***" yerine "***cemaat***" adını kullanmaya başladılar. Budizm'in devamı olan Nakşibendi Tarikatının, tarihi seyrine ilişkin sırların ortaya çıkmaması için tekke yerine camiler kullanılmaya başlandı. Kur'ân Kursları perdesi altında yoğun şekilde tarikat propagandalarına hız verildi. Türkiye toplumu yeniden sofulaştırılarak ***Şamano-Budist Müslümanlığa*** büyük bir canlılık kazandırıldı.

Karşıt Müslüman iki kutup arasındaki ***ilerici-gerici*** ya da ***dindar dinsiz*** kavgası Cumhuriyet döneminde de bütün şiddetiyle devam etti ve etmektedir. Çeşitli aykırı doğrultulardaki hizipleşmeler toplumun çözülüp ayrışmasını hızlandırmaktadır. ***Tüsiad*** ile ***Müsiad*** gibi.. Bu kutuplaşmayı simgeleyen ve özetleyen karşılıklı hakaret sözleri arasında özellikle iki örnek vardır ki pek ilginçtirler; ilericiler gericileri "***Takkeli liboş***" olarak aşağılarken, gericiler de ilericilere "***Şapkalı kodoş***" karşılığını veriyor. Aslında yüzyıllardır kimlik arayışı içinde bocalayan ve aradığını Müslümanlıkta bir türlü bulamayan toplum, eskiden olduğu gibi bugün de kendi içinde uzlaşamamakta, karşılıklı çekişmelerin ağır stresi altında yaşamaktadır. Bu nedenle çektiği acıları ancak böyle trajik-komik atışmalarla dindirmeye çalışmaktadır.

***

Müslümanlar Barışsever midirler?

Tam aksine! **Müslümanlar** -*en doğru ve en kısa bir ifadeyle*- şiddet yanlısıdırlar. Bugünkü Orta Doğu'da yaşanan cinayetler, katliamlar, soygunlar, yolsuzluklar, adaletsizlik ve anarşi bu gerçeği fazlasıyla kanıtlamaktadır. Ancak Müslümanların ne kadar acımasız ve ne kadar kana susamış olduklarını daha net şekilde gözler önüne serebilmek için çeşitli örnekler vermekte yarar vardır.

Bu örneklerin en çarpıcı olanlarından biri terördür. Müslüman toplumlar arasında terör yaygındır. O kadar ki Orta doğu *(özellikle Türkiye)* terörle özdeşleşmiştir. Terörün bu ülkede konuşulmadığı ve tartışılmadığı bir gün bile geçmez. Bunun için günlük haberleri izlemek yeterlidir. Terör örgütlerinin sadece aşağıdaki isimlerine göz atarken bile şiddetin bölgede ve Türkiye'de ne kadar yaygın olduğunu anlamak mümkündür:

Fetullahçı Terör Örgütü, Paralel Devlet Yapılanması
Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (DHKP-C)
Maoist Komünist Partisi (MKP)
Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML)
Marksist Leninist Komünist Parti (MLKP)
Kürdistan İşçi Partisi (PKK)
Kürdistan Devrim Partisi (PŞK)
Kürdistan Demokrat Partisi/Kuzey (PDK/Bakur)
Kürdistan Özgürlük Şahinleri (TAK)
Hizbullah

Abdülhamid'le çağdaş olduğumuzu görebilmekten geçiyor. Söz konusu dönem, bugün de var olan pek çok sosyo-politik olgunun ve ideolojik motifin doğduğu dönemdir.» Kaynak: Gözde Kök; "Gericilerin Abdülhamid'i ve Abdülhamid'in Gericiliği" Link: Gericilerin Abdülhamid'i ve Abdülhamid'in Gericiliği – Gelenek

İslâmi Büyük Doğu Akıncılar Cephesi (İBDA/C)
Tevhid Selam (Kudüs Ordusu)
El-Kaide Terör Örgütü Türkiye Yapılanması
Irak ve Şam İslâm Devleti (DAİŞ) Türkiyeli sempatizanları.
Çeşitli Selefi gruplar.
Türk Irkçıları
Tarikatçı mafya örgütleri.

Dünyanın hiçbir coğrafyasında bu kadar çok terör örgütü kurulmamıştır. Çünkü Müslümanların yoğun olarak yaşadığı bu bölgede insanın kişiliği, itibarı, hatta hayatı, değerini yitirmiştir. Kan akıtmak ve can almak bu Müslüman coğrafyada olağan hale gelmiştir. Hak, adalet, sevgi, saygı ve faziletler Müslümanların vicdanından göç etmiştir. Özellikle Türkiye'deki Askeri inkılaplar, derin devlet, kontrgerilla, Jitem ve tüyler ürperten işkence dönemi, hiçbir zaman silinmeyecek derecede zihinlere kazınmıştır.

«Türkiye'de işkencenin yaygın ve sistematik kullanımı ilk olarak 12 Mart Muhtırası'ndan sonra Uluslararası Af Örgütü (AI) tarafından gözlemlenmiştir. Haziran 2017'de yayınlanan Türkiye'de Toplu İşkence ve Kötü Muamele başlıklı raporunda, İsveç merkezli Stockholm Özgürlük Merkezi'ne göre Türkiye'de tutuklulara ve mahkûmlara yapılan işkence ve kötü muamele 2016 yılında 15 Temmuz darbe girişiminin ardından geri döndü.»[19]

Türkiye Orta Doğu'yu yönlendiren, tarihi geçmişe sahip bir siyasi aktör ve bölgenin jeopolitiğini şekillendiren en önemli ülkedir. Dolayısıyla Osmanlı döneminin başından itibaren Ön Asya coğrafyasındaki yönetim, bölgenin tamamını yüzyıllarca etkilemiş ve etkilemeye devam etmektedir. Onun için bu ülkede Müslümanlıktan kaynaklanan sertlik içeride çok şiddetli olmasa da Orta Doğu'daki öbür Müslüman halkları kışkırtmıştır. Bunun en çarpıcı kanıtı ise Orta Doğu ülkelerinde birçok siyaset ve devlet adamlarının öldürülmesidir.

Bu ilgiyle "Müslüman Dünyasında,[20] *(son 100 yılda)* Öldürülen Liderlerin Listesine bir göz atalım. Bu listede birçok ünlü isme rastlayacaksınız:

Ürdün kralı Abdullah b. Hüseyn, Irak kralı Faysal II, Irak Başbakanı Nuri Said Paşa, Afganistan Cumhurbaşkanı Hafizullah Emin, Afganistan Cumhurbaşkanı Nur Muhammed Terakki, Afganistan Cumhurbaşkanı Muhammed Necibullah Ahmedzâî, Irak Devlet Başkanı Abdulkerim Kasım, Suudi Arabistan Kralı Faysal b. Abdulaziz, Pakistan Cumhurbaşkanı Zülfikar Ali Butto, Pakistan Başbakanı Binazir Butta, Mısır Devlet Başkanı Enveru's-Sadaat, Bengladeş Cumhurbaşkanı Muciburrahman, Türkiye Başbakanı Adnan menderes, Türkiye Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu, Türkiye Maliye Bakanı Hasan Polatkan, Türkiye Başbakanı Nihat Erim, Türkiye Cumhurbaşkanı Turgut Özal. Lübnan Cumhurbaşkanı Beşir Cumeyyil, Irak Devlet Başkanı Saddam Hüseyn, Libya Lideri Muammer Kaddafi"[21]

---

[19] Bkz. Türkiye'de işkence - Vikipedi (wikipedia.org)

[20] Bu dünyaya, bugünkü görüntüsü ile «İslâm Dünyası» demek -bir bakıma- doğru değildir. Nitekim Türkiye'de «İslâm Dünyası» nitelemesi nadiren kullanılmaktadır. Müslümanlar son yıllarda, «İslâm'a karşı kazandıkları zafer»'in (!) bir nişanesi ve «Türkistan fethinin yeni bir intikamı» olarak «Müslümanlık Dünyası» tabirini daha büyük bir cesaretle ve sıklıkla kullanmaktadırlar.

[21] Feriduddin AYDIN, Kur'ân'daki din İslâm mı Müslümanlık mı S.383.

Batı dünyasında ise yalnızca Amerika Cumhurbaşkanı **John Kenedy** ve İsveç Başbakanı **Olof Palme** öldürülmüştür. İkisinin de katilleri Ortadoğu kökenlidirler ve Müslümadırlar!

***

Müslümanlar Müslimlerden Niçin Nefret Ederler?

Dinleri farklı da olsa aslında bu iki kesim çok önemli iki ortak değeri paylaşmaktadırlar: On binlerce **Müslim-Mü'min**, milyonlarca **Müslüman** arasında ve aynı topraklar üzerinde yaşamaktadır; her iki kesim de ortak dil olarak Türkçe konuşmaktadır. Ancak paylaşmadıkları birçok değer daha vardır ki onları özet olarak şöyle sıralayabiliriz:

Sorumluluk, hakseverlik, kararlılık, değer bilme, saygı, olgunluk, önyargısızlık, olumlu yaklaşım, gerçekçilik, tutarlılık, dayanışma ve işbirliği gibi ahlâkî değerlere *(kesinlikle Müslümanlar değil)* yalnızca Müslimler sahiptir. Bu nedenle Müslümanlar Müslimlerden nefret ederler.

Bu nefretin başka nedenleri de vardır. Bunların başında Müslimlerin davet ve tebliğ çalışmaları gelmektedir. Çünkü Müslümanlar daima bu faaliyetlere muhataptırlar. Ancak hiçbir kaynakta "***gayrimüslüman***" nitelemesine rastlayamamakta, buna karşın "***gayrimüslim***" nitelemesini literatürde sıkça görmektedirler. Bu da onları öfkelendirmektedir. Çünkü "***gayrimüslim***": **müslim olmayan** demektir. Ancak hiçbir Müslüman "***elhamdülillâh ben Müslimim***" demeyi göze almadığı için, gayrimüslim olduğunu, bu nedenle Müslimler tarafından İslâm'a davet edildiğini bilmektedir. Bu ise onu hem Müslim kişiye hem de Yüce İslâm'a karşı tavır almaya itmektedir. İşte nefretin esas kaynağı budur. Özellikle müşrik gruplardan tarikatçılar, Müslimlerden şiddetle nefret etmektedirler.

Ancak birçok insan, *namaz kılan, oruç tutan, hacca giden Müslüman kişinin nasıl olur da İslâm'dan nefret ettiğini ve gayrimüslim sayıldığını* anlamakta zorluk çekebilir. Aslında bu problem -*tarihten gelen birçok sebepten dolayı*- günümüze kadar çözümsüz kalmıştır. Toplum kendi tarihini bilmediği için bu sorun bir türlü çözümlenememektedir. Fakat bazı somut örnekler vererek Müslümanların hakikaten İslâm'dan nefret ettiklerini kanıtlamak mümkündür.

Örneğin; "***şirk***" ve "***tağut***" kavramlarını Müslümanlara anlatmak imkânsızdır. Nitekim bu iki kavramı Müslümanlara izah etmek, davet ve tebliğ çalışmaları sırasında davetçi Müslimleri oldukça yormaktadır. Çünkü Müslümanlık neredeyse bütünüyle şirkiyât üzerinde kurulmuştur. Onun için Müslümanlara "***tevhid***" kavramını izah ederken davetçi Müslimler çok büyük engellerle karşılaşmaktadırlar. Doğrusu Müslüman kişi şirk ile o kadar haşır neşirdir ki ona tevhidi anlatmak -*tabir yerinde ise*- deveyi iğne deliğinden geçirmekten daha zordur! Nitekim Bu nedenledir ki hemen hiçbir Müslüman örneğin; en-Nisa Sûresi'nin 48'inci ve lokman Sûresi'nin 13'üncü âyeti kerimelerini anlamakta zorluk çeker veya anlamak istemez.

Şimdi ise Müslümanların İslâm'dan şiddetle nefret ettiklerine ilişkin vereceğimiz örnek o kadar açık ve kanıtları o kadar çoktur ki hiçbir Müslüman bunu inkâr edebilecek kudrete sahip değildir. Bu örneğin adı ise "BOB PROJESİ"'dir.

Peki "BOB PROJESİ" ne demektir. Aslında Müslümanların çoğu bunu biliyor, ancak susuyorlar!. Fakat bu projenin sırrını burada ifşa etmek gerekir. Bu esasen bir insanlık borcudur.

BOP Projesi, esas itibariyle, Batı dünyasının İslâm âlemini yeniden şekillendirme ve aynı zamanda İslâm'ı Yahudilik ve Hıristiyanlıkla harmanlayarak yeni bir dine dönüştürme çabasıdır. Bu çaba ile İslâm dünyasının Batı karşısında kesin şekilde boyun eğmesi istenmiştir. Bu amaç için ayrıca Amerika, İsrail ve dört Arap ülkesi arasında "İbrahim Anlaşmaları" adı altında bir dizi anlaşma imzalanmıştır. Daha sonra birçok Müslüman ülke bu proje ve anlaşmaları ya susarak kabullenmiş, ya da anlaşmaları onaylayarak Amerika ve İsrail'e fiilen teslim olmuştur. Peki, Türkiye bu projenin ve söz konusu anlaşmaların neresinde yer almıştır?

"***Genişletilmiş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Bölgesi ile Müşterek bir Gelecek ve İlerleme için Ortaklık***" diye spekülatif bir isim altında oluşturulan bu projede Türkiye bir süre "***Eş Başkanlık***" görevini üstlendi. Bu da Müslüman Türkiye'nin, *-İslâm'ı dejenere etmek ve onu aslından uzaklaştırmak için azmetmiş olan-* ***Hıristiyan-Siyonist*** işbirliğini ne kadar büyük bir hevesle desteklediğini açıkça kanıtlamaktadır. Nihayet Bop projesinin defteri dürülmüş olsa da bunun lekesi Müslümanların üzerinde kaldı. Özellikle İsrail'in Gazze'de yaptığı korkunç katliam karşısında Müslüman dünyanın suskun duruşu, *(yalnızca Türkiye'ye değil),* bilakis onların tamamına *(çok dolaylı da olsa)* Bop ile bulaşan lekeyi katmerli hale getirdi.

***

Müslümanlık ve Din Sömürüsü

Müslümanlar arasında dini değerler ve kutsal kavramlar, duygu sömürüsü için çok yaygın şekilde kullanılmaktadır. Önce şu gerçeğe işaret edelim; İslâm şöyle dursun, Müslümanlığı bile sırf etiket olarak kullanan ve hemen hiç bir dini inanca sahip bulunmayan Müslümanlar *(yani ateist Müslümanlar)* var. Bunlar sözde Müslümanlıkla ilişkilerini keserek ateist oldular. Buna rağmen çıkarlarına dini alet etmekten çekinmezler. Yakın geçmişte ateist bir bakan, sömürü niyetiyle Kur'ân-ı Kerim'den ayetler okuduğunu bizzat itiraf etmişti. *"Her Cuma bir ayet sallıyorum, bakara makara"* dediği tepkilere neden olunca daha sonra bu haberi nakledenleri yalanlamıştı. Dolayısıyla bunlar *-spekülatif açıklamalarına rağmen-* Müslümanların bir parçası sayılırlar. Örneğin hiçbir dini inanca sahip bulunmayan "Müslüman" bir bayan başbakan, yıllar önce düzenlediği bir miting sırasında, kalabalığın gözü önünde bayrağa sarılı Kur'ân-ı Kerimi öpmeyi göze alabilmiştir! Bu olaydaki inanılmaz çelişkiler ise hiçbir mantıkla açıklanamayacak derecede şaşırtıcıdır. Çünkü;

* **İslâm**'ın Kutsal kitabı olmasına rağmen Kur'ân-ı Kerim, bu olayda **Müslümanlık**la ilişkilendirilmiştir ki bu çok ağır bir suçtur.

* Bu başbakan Kur'ân-ı Kerimi öpmekle kendini İslâm'ın mensubu olarak göstermiştir ki bu da doğru değildir. Konuşmalarından ve davranış biçimlerinden onun ateist olduğu birçok kez kanıtlanmıştır. Nitekim halen hayatta olan bu hanıma "**Müslime**" mi, yoksa "**Müslüman**" mı olduğu sorulacak olsa kesinlikle "**ben Müslümanım**" diyecektir ki Müslümanlar arasında ateistlerin sayısı az değildir. Bu gerçek, sıkça yapılan sokak röportajlarından kolayca anlaşılmaktadır. Ne var ki Türkiyeli ateistlerin çoğu dini meselelerde *-davranışlarıyla-* aynen Müslümanlar gibi yaşarlar. İlginç olan bunlar dindar Müslümanların aksine şiddet yanlısı değiller ve onlar gibi İslâm'a karşı savaşmamaktadırlar.

Yine Bayan Başbakana dönelim; Davranış biçimlerinden ve verdiği demeçlerden onun hiçbir dini inanca sahip olmadığı, yalanlanamayan çok açık bir gerçektir. Bunun bir kanıtı da eşinin Budist olduğuna ilişkin arşiv bilgileridir. Bu Müslüman başbakanın *(1994 yılının kasım ayında)*

İsrail'e yaptığı ziyaret sırasında sarf ettiği cümle ise onun dinden ve ahlâktan yana hangi konumda olduğunu çok açık şekilde göstermektedir.[22] İşte **Müslümanlık** böyle bir dindir. Dolayısıyla bu dini ve bağlılarını **İslâm** ile ilişkilendirmek imkânsızdır.

Çıkar için *(ya da İslâm'ı yıpratmak amacıyla)* dini istismar eden **Müslümanlar**ın yaygın şekilde kullandığı İslâmî değerlerden biri de "**Şehitlik**" kavramıdır. Vurgulayarak hatırlatalım ki *(İslâm'da)* bu sıfatın kimler için kullanılabileceği ve şehidin cenazesine ilişkin işlemlerin nasıl yapılacağı, dört mezhebin fıkıh kaynaklarında açıkça belirtilmiştir. Türkiye'de "*teröre karşı verilen savaş*" sırasında her iki tarafa ait öldürülmüş hiçbir şahıs için bu işlemler yapılmamaktadır. Belli ki taraflardan birinin cenazeye bu işlemleri yapabileceğine Diyanet İşleri Başkanlığı onay vermemiştir. Terör cephesi ise zaten İslâm'ı din olarak tanımamaktadır. Ne ilginç bir çelişkidir ki sırf İslâm'a ait olmasına rağmen bu şehitlik sıfatı **Müslümanlar** tarafından fahiş bir şekilde **Müslümanlık**la ilişkilendirilmektedir. Bundan çok yönlü amaçlar güdülmektedir. Bunlardan biri yüzyıllardır İslâm'ı Müslümanlıkla karıştıran toplumun bu inancına süreklilik kazandırmaktır. İkinci amaç, Kur'ân'daki İslâm'ın, bir yerden Türkiye'ye sıçramasını önlemektir. Üçüncü amaç ise İslâm'ın fıkhî disiplinini dejenere etmektir.

Mantığı zorlayan bir çelişki de şudur; Türkiye'de yıllardır kapışan bu iki düşman kutuptan biri laikçi "***Şamano-Budist-Müslüman cephe***"dir, ikincisi ise "***Zoroastrian Müslüman cephe***"dir. İslâm'ı bir hayat nizamı olarak tanımayan bu her iki cephe de öldürülen üyelerine "***şehit***" sıfatını veriyor ki bu çok açık bir sömürüdür.

Müslümanlar birbirine yakın mesafelerde kocaman camiler inşa ederler. Bundan amaç, namaz kılmak isteyenlere yer sağlamak ve ibadetlerini rahatça yapmalarına yardımcı olmak değil, temel amaç sömürüdür ve çıkar sağlamaktır. Dikkat edilirse bu camilerin sayıca çokluğu ve aralarındaki mesafelerin kısalığı bu çabaların içyüzünü ortaya koymaktadır. Nitekim bu camilerde namaz kılanların sayısı bir iki safı bile oluşturmamaktadır. Niçin?

Sebebini şöyle özetlemek mümkündür; Türkiye'de cami inşa etmeyi genelde tarikat örgütleri meslek haline getirmişlerdir. Önce bir dernek kurarlar. Böylece faaliyetlerini lâikçi devletin yasalarına göre meşrulaştırırlar. Ondan sonra şirketleri ve zenginleri baskı altına alarak *(hayır işidir diye!)* onlardan yüklü paralar tahsil ederler. Para vermeyen şirketler aleyhinde karalama kampanyası başlatarak onların zarara uğramalarına yol açarlar. Nitekim margarin imal eden dış merkezli -*üstelik sahipleri Hıristiyan olan*- büyük bir şirkete -*kötüleyici propagandalarla* zarar verdiler! Hileli yollarla tahsil ettikleri bu paraların bir kısmını cami için harcarlar. Böylece tarikat propagandaları için alanlarını genişletmiş olurlar. Paranın geriye kalan kısmını da tarikatlarını yaymak amacıyla çeşitli şekilde kullanırlar.

Onun için **Selefiler** ve azınlıktaki **mü'min-Müslimler**, -*bu ve başka gerekçelerle*- Türkiye'deki *(hatta İslâm coğrafyasındaki)* camilerin hemen tamamının "**Dırar Camileri**" tarifine girdiği kanaatindedirler.[23] Bu camilere girmez, buralarda namaz kılmazlar.

---

[22] Bkz. Yeniçağ gazetesi yazarı Hasan Demir'in verdiği bilgi: «Örnek mi? O kadar çok ki.. Mesela Tansu Çiller, Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı olarak İsrail'i ziyaret ettiğinde, "Arz-ı Mev'ud'da bulunmaktan çok mutluyum" diyebilmiştir. Bu Siyonist bir Yahudi'nin, bu İsrail hükümetinin Türkiye Cumhuriyeti Başbakanından duymak için milyar dolarları gözünü kırpmadan verebileceği bir cümledir, çünkü "Arz-ı Mev'ud" tanımının içinde Türkiye Cumhuriyeti topraklarının en az üçte biri vardır.» Kaynak: Yeniçağ gazetesi, 08 Kasım 2007 Kimse ne dediğini bilmiyor! (yenicaggazetesi.com.tr)

[23] Bkz.

***

Müslümanlıkta Gerçek Dışı İnanışlar

Müslümanlar hurafecidirler. Bilimsel gerçeklere, keza Kur'ânî hakikatlere inanmak istemezler. Onun için tarihleri boyunca bir bilgi toplumu niteliğini kazanamamışlardır. Bunun sonucu olarak coğrafyamızda yaşayan halklar arasında hemen hiç bir kitle, evrensel bilgilere önem vermemektedir. Esasen Müslümanların karşılaştığı sorunların önemli bir kısmının hurafeci zihniyetten kaynaklandığına büyük ihtimal vermek gerekir. Irkçılıktan, putperestliğe, tarikatçılıktan tarih saptırmacılığına kadar birçok eğilime ortam hazırlayan temel neden hiç şüphesiz hurafeciliktir. Onun için, hurafeciliği özendiren ve *"telkin politikalarıyla"* gerçek dışı bilgilere inanmaya toplumu yatkın hale getirip gütmeyi hedefleyen güçlere, *-özellikle kalem ve siyaset mafyasına-* karşı dikkatli olmak gerekir.

Hurafeciliğin toplumumuzdaki yaygınlığı hakkında bir fikir sahibi olabilmek için aşağıdaki bilgiler yararlı olabilir. Bunlardan örneğin;

* Müslümanların ölmüş insana ilişkin inançları çok faklı, çok çeşitli ve çelişkilerle örülüdür. Özellikle "**evliya**" olarak rütbelendirilen (sarıklı, cübbeli ve sakallı) şahısların; keza bütün Osmanlı padişahlarının cennetlik oldukları inancı Müslümanlar arasında yaygındır. Onların yaptırdığı kocaman camileri görünce heybetten ürperirler. Bu binaların sanat, mimarî ve estetik bakımından taşıdığı değerleri düşünüp hayranlık duyacakları yerde onlarla Osmanlı padişahlarının "***kutsal***" kişiliği arasında ilişki kurmaya çalışır, "***kubûrî şirk***" duyguları içinde coşarlar. Bu şahıslar, Müslümanların vicdanında insanüstü kimliklere ve niteliklere sahiptirler; o kadar kutsaldırlar ki hemen hiç bir Müslüman, Osmanlı padişahlarından birinin bile ahirette Allah tarafından hesaba çekileceğine inanmaz. Bu nedenledir ki onların şefaatini diler, onlardan medet beklerler.

Müslümanların hurafeci olduklarının en güçlü kanıtlarından biri de başta salâtin camileri olmak üzere birçok caminin kıble yönündeki alanına ölülerin gömülmesidir. Bu manzara, şamanlık döneminden kalma "***ölülere tapma-şirk-i kubuûrî***" inancı hakkında bize önemli ipuçları vermektedir. Büyük ihtimalle *-Selefiler tarafından "**İblis Felsefesi**" olarak nitelenen-* tasavvuftaki "*imansız evliyalık kültü*" bu inançla ilintilidir. Çünkü mistik öğretiye göre "Veliler Allah'ın birer parçasıdırlar". Bu inançta Allah kavramı oldukça bulanıktır. Bunu Muhiddin bin Arabi'nin, el-Hadid Suresi/3 âyeti kerimesine yaptığı yorumdan açıkça anlıyoruz.[24]

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَكُفْرًا وَتَفْرِيقًا بَيْنَ الْمُؤْمِنِينَ وَإِرْصَادًا لِّمَنْ حَارَبَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ مِن قَبْلُ ۚ وَلَيَحْلِفُنَّ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا الْحُسْنَىٰ ۖ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ * لَا تَقُمْ فِيهِ أَبَدًا ۚ لَّمَسْجِدٌ أُسِّسَ عَلَى التَّقْوَىٰ مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ أَحَقُّ أَن تَقُومَ فِيهِ ۚ فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَن يَتَطَهَّرُوا ۚ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُطَّهِّرِينَ (التوبة/**107–108**)

Meâli:

«**107**. Bir de şunlar var ki, zararlı eylemler gerçekleştirmek, inkârcılıklarını pekiştirmek, müminlerin arasına ayrılık sokmak ve daha önce Allah ve resulüne savaş açmış kişi lehine fırsat kollamak üzere bir mescid yapmışlardır. "*Amacımız sadece iyi bir şey yapmaktı*" diye de yemin edecekler. Allah şahit, onlar kesinkes yalancıdırlar.

108. Orada asla namaza durma! Daha ilk günden takvâ temeli üzerine kurulan mescid ise namaz kılman için elbette daha uygundur; burada gerçekten arınmak isteyen adamlar vardır. Allah da arınmaya çalışanları sever.»

[24] Âyeti kerime şöyledir: هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ ۖ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ. (الحديد/**3**)
Muhiddin bin Arabi'nin bu âyeti kerime'ye yaptığı yorum ise şöyledir:

Müslümanlar arasında temelsiz, karmaşık, anarşik ve kaotik inançlar da çok yaygındır. Örneğin Ayincilik, rabıtacılık, müzikli danslı ibadet şekilleri, kandilcilik, cumacılık, kerametçilik, muskacılık, üfürükçülük, falcılık, cincilik ve Kuburîlik (yani ölücülük) gibi… Müslümanlıkta uydurulan gerçek dışı inanışlardan biri de "Kur'ân-ı Kerim'in göbekten aşağı tutulamayacağı"dır. Kur'ân-ı Kerim'e saygı perdesi altında yaygınlaştırılmış olan bu inanışın İslam'da yeri bulunmamakta ve İslâmî kaynakların hiç birinde yer almamaktadır. Elbette Allah'ın kitabına ve kutsal değerlere saygılı olmak gerekir. Kur'ân-ı Kerim'de bu konuda uyarı bulunmaktadır.[25] Ancak saygının ölçüsü bu değildir. Kur'ân okurken onun bulunduğu rahle veya yastığın, göbek hizasından aşağıda olması bir kusur veya saygısızlık anlamına gelmez.

Bu kaosun ana kaynağı ise tasavvuftan beslenen ***tarikatçılık*** ve iblis felsefesi üzerine inşa edilen "***imansız evliyalık***" akımlarıdır. Bu inanış şekli, kaynağını "***şirk-i kubûri***"'den alan ve "***seyr-ü sülûk***" adı altında sevimli göstermeye çalışılan bir mistik eğitimden almaktadır. Bütün bunlar batıl ve hurafedir. İslâm'la hiçbir ilişkileri yoktur.

Müslümanlığın İslâm'la asla ilişkilendirilemeyeceği gerçeği, sadece bu hurafelerden de kesin surette anlaşılmaktadır.

* Müslüman tarikat şeyhlerinin Allah'a ilişkin hurafelerle örülü inançları, günümüze kadar halk tarafından bilinmemektedir. Bu konuda bir açıklama yapmak ise doğru olmaz!!!

İslâm'a gelince onda batıla, bid'ate ve hurafeye karşı şiddetli yasaklama vardır. Bunun en büyük kanıtı Allah Teâlâ'nın meâlen şu sözüdür: "*Peygamber size ne vermişse onu alın ve size neyi yasaklamışsa ondan kaçının. Allah'a karşı saygısızlık etmekten sakının. Kuşkusuz Allah cezalandırmada çok çetindir.*"[26] Bu konuda birçok hadis-i şerif de vardır.[27]

***

Müslümanlar Bilgi Fukarasıdırlar

Evet, **Müslümanlar** kaliteli bilgiden yoksundurlar. Bunun en açık kanıtı şudur; Bir Müslümana evrensel bir gerçeği anlattığınız sırada o önce size boş boş bakar, fakat sizi anlamadığı için biraz sonra itiraz etmeye ve bazen tepki göstermeye başlar. Çünkü Müslümanın eğitim düzeyi ve

---

فهو عين ما ظهر، وعين ما بطن في حال ظهوره، وما ثَمَّ مَنْ يراه غيره، وما ثَمَّ مَنْ يبطن عنه، فهو ظاهرٌ لنفسه باطنٌ عنه، وهو المسمّى أبا سعيد الخرّاز، وغير ذلك من أسماء المحدثات. المصدر: فصوص الحكم:(ص/76–77). مقتبسٌ من الكتاب الموسوم: الفكر الصوفي في ضوء الكتاب والسنة، لمؤلفه: عبد الرحمن عبد الخالق.

[25] وَمَنْ يُعَظِّمْ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ **[الحج:32]** Her kim Allah'ın belirlediği sembollere saygı gösterirse, Allah'a saygı göstermiş olur.

[26] El-Haşr/7: âyetin metni: وَمَآ اٰتٰىكُمُ الرَّسُوْلُ فَخُذُوْهُ وَمَا نَهٰىكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوْاۚ وَاتَّقُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ.

[27] Hadis-i şerif metinleri:
من أحدث في أمرنا هذا ما ليس منه فهو رد. متفَقٌ عليه؛ وفي رواية لمسلم: من عمل عملا ليس عليه أمرنا فهو رد؛ وقال عليه الصلاة والسلام في حديث آخر: عليكم بسنتي وسنة الخلفاء الراشدين المهديين من بعدي، تسمكوا بها وعضوا عليها بالنواجذ، وإياكم ومحدثات الأمور، فإن كل محدثة بدعة، وكل بدعة ضلالة وكان يقول في خطبته يوم الجمعة: أما بعد فإن خير الحديث كتاب الله، وخير الهدي هدي محمد ﷺ، وشر الأمور محدثاتها وكل بدعة ضلالة. ففي هذه الأحاديثِ تحذيرٌ مِنْ إحداثِ البِدَعِ، وتنبيهٌ بأنها ضَلالَةٌ.

algılama gücü sizi anlamaya müsait değildir. Nitekim çöküşlerinin bin yıldır devam ediyor olması bu yüzdendir. Bu ilgiyle şu gerçeği ciddiye almak gerekir; Cehalet, *(yeni tabirle)* bilgisizlik; basit ve sıradan bir sorun değil, bilakis derinlemesine incelendiği zaman onun korkunç bir felâket ve çoğu kez tedavisi mümkün olmayan bir hastalık olduğu anlaşılır. Özellikle toplumsal cehalet çok daha tehlikelidir. Bir milletin tarih sahnesinden çekilmesine bile neden olabilir! Nitekim bugün dünya haritası üzerinde bulunmayan eski kavimlerden birçoğunun ortadan kalkmasında bilgisizliğin büyük etkisi olmuştur.

Kendilerini yetiştirmiş bazı kişiler ve küçük sayıda bazı gruplar hariç, bir toplumun, daha doğrusu "**ümme**t" diye bildiğimiz halkların hemen tümünün kaliteli ve yararlı bilgiden yoksun bulunduklarını bir an için düşünelim. Bu kalabalıkların ilim ve insanlık alanında başka milletlerle yarışabileceğini mümkün görebilir miyiz? İşte Müslümanların bin yıldır çöküyor olması, neticede millet ve ümmet olmaktan çıkıp sürüleşmiş olmaları bundan kaynaklanmaktadır. Onun için günümüzde sayıları iki milyarı bulan cahil Müslüman sürülerini "**Ümmet-i Muhammed**" olarak nitelemek mümkün değildir. Bunun yerine *(Mü'min azınlığı istisna ederek)* Müslüman çoğunluğa "**Ümmet-i Şeytan**" diye yeni bir isim vermek abartı sayılmamalıdır. Nitekim Gazze katliamı sırasında bu iki milyar insanın altı milyonluk terörist bir çete devletinin vahşetleri karşısında suskun durması böyle bir isimlendirmeyi haklı kılmaktadır. Esasen bu suskunluğun temel nedeni yine bilgisizliktir. Çünkü Müslümanlar Allah Teâlâ'nın Yahudiler hakkında verdiği bilgilerden eğer haberdar olsalardı; daha doğrusu eğer Kur'ân'ı Kerim'i ölü ruhuna okumak ve âyetlerini muskalara yazmak yerine, içindeki mesajları anlamaya çalışsalardı ve bu bilgilere göre Yahudilere karşı vaktiyle tedbir alsalardı böyle acı olaylar yaşanmazdı.

Allah Teâlâ'nın, Yahudiler hakkında Kur'ân'ı Kerim'de verdiği bilgilere bakalım;

"Onlara Allah katından ellerindekini (Tevratı) doğrulayan bir kitap gelince, daha önce kâfirlere karşı zafer isterlerken işte şimdi bilip tanıdıkları (Kur'an) kendilerine gelince onu inkâr ettiler. Allah'ın lâneti kâfirlerin üzerine olsun." (el-Bakara Sûresi, âyet:89)

"Ey iman edenler! Yahudileri ve Hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostlarıdırlar. Sizden kim onları dost edinirse şüphesiz o da onlardandır. Allah zalimler topluluğunu hidayete erdirmez." (el-Maide Sûresi, âyet:51)

"(Ey Muhammed) De ki: "Allah katında cezası bundan daha kötü olanlar (Yahudiler) hakkında size haber vereyim mi? Onlar, Allah'ın lânetlediği ve öfkelendiği, bir kısmını maymunlara ve domuzlara çevirdiği, tâguta tapan kimselerdir. İşte bunlar, yeri daha kötü olanlar ve doğru yoldan daha fazla sapmış bulunanlardır." (el-Maide Sûresi, âyet:60)

"İsrâiloğulları'ndan kâfir olanlar, Dâvûd ve Meryem oğlu Îsâ diliyle lânetlenmişlerdir. Çünkü onlar isyan etmişlerdi ve sınırı aşıyorlardı. İşledikleri kötülükten birbirlerini vazgeçirmeye çalışmıyorlardı. Yaptıkları ne fena idi! Onlardan birçoğunun inkârcıları dost edindiklerini görürsün. Onların önceden kendileri için hazırladığı şey, yani Allah'ın onlara öfkelenmesi ne kötü bir sonuçtur! Hem de onlar işkencede sürekli kalacaklardır. Eğer onlar Allah'a, peygambere ve ona indirilene iman ediyor olsalardı o inkârcıları dost edinmezlerdi; fakat onların birçoğu yoldan çıkmışlardır." (el-Maide Sûresi, âyet:78-80)

Müslümanlar sadece bu bilgilere değil, Kur'ân'ı Kerim'deki hiçbir bilgiye önem vermezler. Onları bilgi olarak bile kabul etmezler. Daha önce de ifade edildiği gibi Kur'ân'ı Kerim'i

yalnızca ölü ruhuna okurlar ve âyetlerini muskalara yazarlar. Mehmet Akif Ersoy bu gerçeği şu mısralarında açıkça dile getiriyor:

"**İbret olmaz bize her gün okuruz ezber de!**
Yoksa bir mânâ aranmaz mı bu âyetlerde?
Lafzı muhkem yalnız anlaşılan Kur'an'ın,
Çünkü kaydında değil hiçbirimiz mânânın.
Ya açar Nazm-ı Celîl'in bakarız yaprağına,
Yahut üfler geçeriz bir ölünün toprağına.
İnmemiştir hele Kur'ân bunu hakkıyla bilin;
Ne mezarlıkta okumak ne de fal bakmak için."

Günümüzün Müslüman sürüleri, daha dün diyebileceğimiz yakın geçmişte şairin yazdığı bu mısraları bile günümüzde anlayamazlar. Çünkü Akif'in öldüğü 1936 yılından bu yana Müslümanlar Türkçeyi o kadar çok bozmuşlardır ki onun yazdıklarını bugün anlamaları artık imkânsız hale gelmiştir. Bu da Müslümanların manevi değerlere karşı ne kadar saygısız ve ne derece bilgi fukarası olduklarını kanıtlamaktadır.

Kur'ân'ı Kerim'e karşı işlenen saygısızlık da aslında Müslümanlardaki bilgisizlikten kaynaklanmaktadır. Fakat en azından ilâhiyatçılar gibi bir kesim bu sapkınlığı biliyor, buna rağmen çoğunluğu bilgilendirmiyorlar. Aynı zamanda biliyorlar ki Kur'ân'ı Kerim onların değil, Müslimlerin kitabıdır. Bu nedenle onu basitleştirmek ve bir üfürükçü kitabı haline getirmek için bilinçli olarak böyle davranıyorlar. Bu da Müslüman ilâhiyatçıların İslâm'dan ne kadar ürktüklerini, dolayısıyla onu yıpratmak ve geriye kalmış olan zayıf gölgelerini de yok etmek için -*susmak suretiyle*- kendilerini ne kadar zorladıklarını göstermektedir.

Müslümanlar gerçeklerden uzak ve evrensel bilgilerden mahrumdurlar. Onlar için *din, iman ve ibadet,* gelenek ve kültürden öte şeyler değildir. Müslüman kişi hiçbir uzmana, hiçbir kaynağa başvurmadan fetvayı kendisi verir; helâli haramı, doğruyu ve yanlışı kendisi belirler. Çünkü Müslümanlar Allah'dan değil, kanundan korkarlar. Yine yaygın bilgisizliğin bir sonucu olarak -*Müslim-Mü'minlerin aksine*- hak olsun batıl olsun *(İslâm hariç)* her türlü inanca saygı duyarlar. Oysa mü'min kişi şirk ve küfür dinlerine, batıl inançlara saygı duymaz, fakat onları aşağılamaz.[28]

Şunu da kabul etmek gerekir ki evrensel gerçeklere ulaşmaktan Müslümanları alıkoyan bazı engeller vardır. Gelişmiş iletişim araçlarına rağmen günümüzde binlerce hakikat, karanlık güçler tarafından örtbas edilmeye çalışılmaktadır. Müslümanlığın asırlardır sırlarının gizlenmiş olması bu gerçeği kanıtlamaktadır. Özellikle bunu Türkiye'de çok açık şekilde görmek mümkündür. Doğruları yanlış, yanlışları da doğru olarak insanların zihnine kazımak için bu derin yapılar bütün imkânlarını kullanmaktadırlar. Mafyalaşmış binlerce dernek, vakıf, siyasi parti ve tarikatçı propagandistler, yeraltı örgütlerine benzer faaliyetlerde bulunarak spekülatif yollarla insanları sömürmek, şaşırtmak ve gerçekleri öğrenmekten engellemek için büyük bir yarış içerisindedirler. Sahip bulundukları TV. Kanalları, radyolar, gazeteler ve internet siteleri gibi iletişim araçlarını kullanarak toplumu yanıltmakta, milyonlarca insanın beynini yıkamakta, onları amaç ve çıkarlarına alet etmektedirler. ***"Bağcılar Magandası"*** gibi sıradan bir kişi bile

---

[28] Bkz. (**108**/الأنعام) وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ فَيَسُبُّوا اللَّهَ عَدْوًا بِغَيْرِ عِلْمٍ ۗ كَذَٰلِكَ زَيَّنَّا لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلَهُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِم مَّرْجِعُهُمْ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ.
Allah'tan başkasına tapanlara kötü söz söylemeyin; sonra onlar da bilmeden, taşkınlık yaparak Allah hakkında kötü sözler söylerler. Böylece biz her ümmete kendi işlerini çekici gösterdik. Sonunda dönüşleri rablerinedir. Artık O, ne yaptıklarını kendilerine bildirecektir.

her gün yayınladığı videolarında bunu yapabilmektedir! Bu da ülkemizde korkunç düzeyde bilgi kirliliğine neden olmuştur. İnsanlık tarihi boyunca süregelmiş olan kavgaların doğurduğu en ürkütücü sonuç, - *hiç kuşku duymamak gerekir ki* -günümüz Türkiye'sinde yaşanan bilgi kirliliğidir. Bu nedenle Türkiye'nin çöküşünü hızlandıran dezenformasyonu, mevcut bütün tehlikelerden daha çok önemsemek gerekir.

Hindistan'dan Atlas Okyanusu kıyılarına kadar doğudan batıya; Umman kıyılarından Bosna Hersek'e kadar da güneyden kuzeye uzanan Büyük İslâm Vatanının tamamı, günümüzde -*ne yazık ki*- işgal altında bulunmaktadır. Bu muazzam coğrafyada yer alan hiçbir devlet egemen ve bağımsız değildir. Bunlardan bazıları Amerika'ın, bazıları İngiltere'nin, bazıları ise Rusya'nın veya başka bir devletin boyunduruğu altındadır. Bu kara tablonun en acı yanı ise Büyük İslâm Vatanı üzerinde yaşayan *(Türkiye halkı gibi)* bazı toplumların, manzarayı henüz net olarak göremiyor olması ve sözü edilen işgalin halâ farkında bulunmuyor olmasıdır. Sorun, sadece bundan ibaret değildir. Nitekim - *küçük bir mü'min azınlık hariç*-, büyük İslâm vatanı üzerinde yaşayan bir buçuk milyar **«Müslüman»** da bu gerçeği kavramaktan acizdir. Bunun temel nedeni ise yaygın bilgisizliktir. Eskilerin tabiriyle **«cehalet»**tir. Yaygın cehalet ise bütün İslâm vatanında, - *Özellikle Türkiye'de* – tehlikeli boyutlarda bilgi kirliliğine yol açmıştır.

En az iki yüz yıldır dışarıdan yönetilen kültür savaşının etkisi altındaki ülkemizde yoğun bir kavram kargaşası yaşanmaktadır. Bu karambolde olup bitenler kimseyi ürkütmemektedir. Çeşitli yollardan, özellikle medyadan izlenen haber ve bilgilerin doğruluk derecesiyle hiç kimse ilgilenmemektedir. 20 yıl önce Kemalistlerden koparak Tarikatçıların eline geçen siyasi yönetim tarafından yayınlanan çıkar amaçlı resmi bilgilerin de ne derece doğru olduğunu kimse merak etmemektedir.

Örneğin Türkiye'de Milli Eğitim Bakanlığının, okullarda okutulmasını kararlaştırdığı –*özellikle tarih ve sosyoloji kitaplarındaki*– bilgiler; hatta üniversitelerde okutulan tarih, sosyoloji ve antropoloji kitaplardaki bilgiler, hangi kaynaklara dayanmaktadır? Bu kaynaklara ne kadar güvenilebilir? Eğitimdeki taklit ve ezbercilik neden sorgulanmamaktadır? Bu soruların hiç bir zaman ciddi biçimde cevapları aranmamıştır. Hiç kimse, bu önemli sorunlar üzerinde ciddiyetle durmamıştır. Mahalli akademik çevrelerin bu konudaki çalışmaları da çok yetersizdir. Tarih araştırmacılığı konusundaki karmaşaya çok az sayıda ilim erbabı dokunmuştur. Bunların başında Prof. Dr. Ahmet Yaşar Ocak gelmektedir. İlk kez bu zat, kitaplarında **«tarih saptırmacılığı»** kavramını ciddi ve ilmî bir dille kullanmış, ayrıca **«Müslümanlık»** ve **«İslâmiyet»** gibi spekülatif kavramları **«İslâm»** kavramıyla karşılaştırmaya çalışmıştır. İlginçtir ki Türkiye toplumu, bu ilim adamını henüz tanıyamamış ve onun anlayamamıştır!

Siyasi mekanizma, toplumun geçmişi hakkında yüzyıla yakındır milyonlarca insana sözde tarih adı altında -*gerçekle hiç bir ilişkisi olmayan*- yanlış bilgiler vermiş, kuşakların adeta beynini yıkamış, körpe zihinlere ideolojik telkinlerle çeşitli asılsız düşünceler akıtmıştır. Örneğin **Sümerler**'in ve **Etiler**'in Türk olduğu ileri sürülmüş, ***«Güneş dili»*** gibi temelsiz ve asılsız savlarla, ***«Ergenekon Destanı»*** gibi masallarla devlet tarafından hayalî bir tarih okutulmuştur! 1960'lı yıllarda, lise tarih kitaplarında; **«Hz. İsa'nın çarmıha gerilerek öldürüldüğü»** şeklinde ifadeler yer alıyordu. Oysa Kur'an-ı Kerimde, Nisa Suresi'nin 157. ayetinde şöyle bir açıklama bulunmaktadır; ***«Halbuki onu ne öldürdüler, ne de astılar; fakat (öldürdükleri) onlara İsa gibi gösterildi. Onun hakkında ihtilâfa düşenler bundan dolayı tam bir kararsızlık içindedirler; bu hususta zanna uymak dışında hiçbir (sağlam) bilgileri yoktur ve kesin olarak onu öldürmediler»***. Bu açık ifadelere rağmen, yönetim, yıllar önce bilinçli bir Hristiyanlık propagandası yapıyordu!

Bütün bu yanlışlıkların sonucu olarak sosyal, dinsel, moral, kültürel ve ekonomik alanda yaşanan ağır bunalımların darbelerin, siyasi cinayetlerin, anarşik olayların ve partizanlıkların etkisi altında Müslümanlar yakın geçmişlerini bile hatırlamaz hale gelmişlerdir. Örneğin **Din, Dil, tarih, Sosyoloji, kültür ve zihniyetle İlgili** aşağıdaki sorulara Müslümanlar doğru cevaplar bulabilirler mi?

1. Müslümanlık niçin, neye karşı ve kimler tarafından kuruldu? (Müslümanlar bu makaleyi okuduktan sonra iz sürerek artık bu soruya cevap bulabilirler.)

2. Allah'ın elçisi Muhammed (s.a) ve ashabının (r.a.) ölmüş insan ruhuna Kur'ân okuduklarına ilişkin herhangi bir kanıt var mı?

3. Allah'ın elçisi Muhammed (s.a) ve ashabından (r.a.) herhangi birinin para karşılığı (maaşla) ***namaz kıldırdığı*** veya ***"hatim indirdiği"*** hakkında herhangi bir kanıt var mı?

4. Allah'ın elçisi Muhammed (s.a) ve ashabından (r.a.) herhangi birinin, hayatları boyunca ***"tasavvuf"*** kelimesini bir kez bile kullandığı hakkında en zayıf bir kanıt bulunabilir mi?

5. Allah'ın elçisi Muhammed (s.a) ve ashabından (r.a.) herhangi birinin ***"din adamı"*** veya ***"tarikat şeyhi"*** diye nitelendirildiğine ilişkin herhangi bir kanıt bulunabilir mi?

6. Allah'ın elçisi Muhammed (s.a) ve ashabından (r.a.) herhangi birinin, günümüzde din adamları tarafından dini üniforma olarak kullanılan kavuk ve cübbe giydiklerine ilişkin herhangi bir kanıt bulunabilir mi?

7. Müslümanların imamları neden şu ayetleri zammı sure olarak okumamaktadırlar? (âl-i İmrân: 19, 85; el-Maide: 38, 44, 4**5**, 4**7**; en-Nur: 2; el-casiye: 18)

8. Kur'â-i Kerim-i sözde Türkçeye çevirdiklerini ileri süren 316 "meal yazarı" arasında 13 kişi hariç,[29] öbürleri hiç Arapça bilmedikleri halde bu işe kalkışmışlardır! Müslümanların bundan haberi var mı ve Türkçe meallere güvendiklerini nasıl kanıtlayabilirler?

9. Selef döneminde oluşan dört fıkhî mezheb İslâm âlimleri tarafından Kabul görmüştür. Bu tamam, ancak Ebu Hanife, Malik bin Enes, Muhammed bin İdris eş-Şafii ve Ahmed bin Hambel'den herhangi birinin, bir mezhep kurduğuna ilişkin bir tek söz bile ettiğini hiç kimse kanıtlayabilir mi?

---

[29] Bu 13 şahsiyetin isimleri şöyledir (Aslında bunlar 14 kişidirler):
1) Cemâl Said
2) Elmalılı Hamdi Yazır.
3) Diyanet İşleri Başkanlığı
4) İsmail Hakkı İzmirli
5) Mahmut Özdemir
6) Ömer Nasuhi Bilmen
7) Ali Fikri Yavuz
8) Erhan Aktaş
9) Süleyman Tevfik
10) Mütercimler: Cahit Koytak ve Ahmet Ertürk (Muhammed Esed Meâli)
11) Besim Atalay
12) Hasan Basri Çantay
13) Halis Bayancuk (Ebu Hanzala)

10. Müslümanlar Allah'a inanmayan veya başka bir dine bağlı olanların cenaze namazlarını da kılıyorlar. Örneğin yakın geçmişte eski bir başbakanın Budist eşinin cenaze namazını kıldılar. Bunu nasıl açıklayabilirler?

11. Yedi yaşından itibaren 80, 90 yaşlarına kadar namaz kılan binlerce Müslüman var. Ancak her gün kıldıkları onlarca rekât namaz sırasında okudukları Fâtihanın bile manasını bilmiyorlar. Bunu açıklayabilecek bir Müslüman var mı?

12. Müslümanlar arada bir örgütlenerek sarıklı, cübbeli ve sakallı birine evliya sıfatını yakıştırarak onu ünlendirirler. Hemen ardından binlerce meczup insanı onun etrafına toplarlar, Daha sonra kendisi için kitaplar dolusu keramet hikâyeleri üretirler ve ölünce üzerine türbe inşa ederler. Bu örgütlerin bu tür işlere kalkışırken kimden yetki aldıklarını, hangi kaynağa dayandıklarını bilen bir Müslüman var mı?

13. Müslümanların özellikle din ve tarih alanında başvurmuş oldukları kaynakların ilk orijinal nüshalarının çoğu Arapça olması gerekir. Peki, bu kaynaklar hangileridir? Bu kaynaklardan örneğin; **Fütûh'ul-Buldân**, **Târikh'ul-Umam Wa'l-Mulûk**, **el-Kâmil**, **el-Bidâye'tu Wa'n-Nihâyeh** ve **İbn. Fazlan Seyahatnamesi** gibi eserlerden söz etmektedirler. Günümüzde Müslüman akademisyen ve araştırmacılar bu kaynakların dilini biliyorlar mı? Bilmiyorsa bu ne anlama gelmektedir?

14. Çağımızın ünlü fikir adamlarından **Cemil Meriç**, neden; *«Osmanlı İmparatorluğunda büyük düşünür çıkmadı.»* demiştir? *(Bkz. Sosyoloji Notları/220. İletişim yy. 1997)* Acaba bu kanaati çürütebilecek herhangi bir kanıt var mıdır? Ya da Osmanlı döneminde ilim ve düşünce adına dünyayı meşgul edebilmiş yazılı bir eser verilmiş midir?

15. Müslümanların, kendilerine ait klasik eserler olarak nitelediği ve övündüğü **«Kutadgu Bilig»** ve **«Divân-u Luğati't-Turk»** adlı eserler acaba ne kadar eskidirler? Bu iki eser, Arapların, henüz İslâm'a bile girmeden önce yazıp Kâbe duvarına astığı **«Yedi Askılar»**'dan kaç asır sonra yazıldılar ve bu ne anlama gelmektedir?

16. Milyonlarca Müslüman neden Arapçaya halâ **«Eski Türkçe»** diye bir isim vermektedir? Oysa bu isimle ancak **«Osmanlıca»** nitelenebilir? Peki, neden Müslümanlar bugün Arapça ile Osmanlıcayı birbirinden ayırt edebilecek bilgiye bile sahip değildirler?

17. Camilerin iç dekoru başta olmak üzere birçok tarihi eser üzerinde Arapça kitabeler bulunmaktadır. Müslümanlar neden aynen turistler gibi bu yazılara bakar ve ne ifade ettiklerini anlamazlar?

18. Aziz Nesin'in eserleri, özellikle, **Zümbük**, **İt kuyruğu** ve **Hz. Dangalak** adlı eserleri ile **vizontele** adlı film (güldürü perdesi altında) hangi gerçekleri aslında dile getirmeye çalışmışlardır?! Müslümanlar bu konuda bir açıklama yapabilirler mi?

Bu liste çok uzayabilir. Buna gerek yoktur. Ancak eğer Müslümanların çoğu bu ve benzeri sorulara cevap bulamıyorsa bilgi fukarası olduklarını Kabul etmelidirler.

Mü'minlere gelince onların arasında da elbette bilgisiz insanlar vardır. Örneğin kendilerini mü'min ve muvahhid olarak niteleyen Selefilerin çoğu evrensel bilgiden yoksundurlar. Bunlar da ilginçtir ki kendilerini "Muslim" olarak niteliyorlar! Halbuki onlar Vahhabileri örnek

alıyorlar. Selefilerin şiddet yanlısı olmaları da buradan ileri gelmektedir. Fakat vasatî mü'minlerin çoğu aydın ve medenidirler.

***

Müslümanlarda Eğitim ve Öğretim

Müslümanlarca uygulanan eğitim politikaları ve öğretim faaliyetleri eskiden beri sürekli olarak tartışılmıştır. Ancak bu konuda günümüze kadar akılcı bir çözüm üzerinde görüş birliğine varılamamış, eğitim ve öğretim hiçbir dönemde bilimsel bir sisteme oturtulamamıştır. Bunun aşağıda özetleneceği üzere çeşitli nedenleri vardır.

Her şeyden önce Müslümanlıktan kaynaklanan dincilik ve geri zihniyet, sosyal hayatın her alanında olduğu gibi, eğitim ve öğretime ilişkin görüş ve kanaatleri de olumsuz etkilemiş, şartlara göre değişime ve yeniliğe karşı aşılmaz engeller oluşturmuştur. Ne ilginçtir ki hayati öneme sahip olan bu alan hâlâ eskileri taklide dayalıdır.

Ataların yanlış yola asla sapmadığı inancından kaynaklanan taklit karakteri, Müslümanlığın temelini oluşturan mistik anlayışın derin etkisini yansıtır. *"Efendi Hazretleri her şeyi bilir!" Bu nokta geniş izaha muhtaçtır, ancak yeri burası değildir.* Ataları kutsamak ve onlara ait hiçbir şeyi sorgulamamak Müslümanların en önemli karakterini oluşturduğu için geçmişteki hayat tarzlarının, eskilere ait düşünce ve inançların -*geniş dinci çevreler tarafından*- mutlak surette örnek alınmasını sonuçlandırmıştır. Çünkü Müslümanlarda Ataların inanç ve düşüncelerine bağlılık, Kur'an ve Sünnete bağlılıktan çok daha güçlüdür ki zaten Müslümanların Kur'ân ve Sünnetle ilişkileri yoktur. Ataların inanç ve düşüncelerine bağlılık eğiliminin eğitim ve öğretim alanlarını etkilemesi ise hiç şüphesiz vahim neticeler doğurmuştur.

Bunların başında ezbercilik gelmektedir. İnsanı robotlaştıran ve onu işlevsiz hale getiren bu virüs hakkında Prof. Dr. Yılmaz Özakpınar kanaatini şöyle açıklıyor:

"*Düşünerek, anlam vererek ve özümleyerek öğrenme yolundan ezberciliğe sapanlar ne kadar talihsizdir. Onlar, çok zevkli olabilecek ve öğrenciliğe mutluluk getirebilecek olan öğrenme etkinliğini tatsız bir angaryaya çevirmişlerdir. Ezbercilik, her şeyden önce kişiliği zedeleyen, aşağılayıcı bir öğrenme tarzıdır.*"[30]

"*Ezbercilik, Nizamiye medreselerinin kurulduğu tarihten günümüze kadar devam etmiştir. Özgürce düşünme, araştırma ve bilimsel faaliyetler bu medresenin kurulduğu 1065 tarihinden günümüze kadar tamamen sekteye uğradı. Başta eğitim olmak üzere her alanda ezbercilik ve taklit, bir huy ve karakter olarak kemikleşti; hatta kutsallaştı ve din iman halini aldı. «Âlim» sıfatı önemini yitirdi. Âlimlerin boşluğunu din adamları doldurmaya başladı. Bunlar adeta birer papağana dönüştüler ve beyin yıkama makinesi haline geldiler. Böylece Müslümanlıkta bir ruhban sınıfı oluştu.*"[31] Bunun hikâyesi uzundur ve buraya sığmaz.

---

[30] Ezberciliğin zararları! (matematikkafe.com)

[31] Feriduddin Aydın. MÜSLÜMANLIK,MEDRESE VE EĞİTİM (Eğitimde Ezbercilik Saplantısı) s.8

Müslümanlara ait bütün okul ve medreselerde halen taklit ve ezbercilik birbirine paralel olarak devam ettirilmektedir.[32] Bu her iki kurumda da amaç, *(Devlet başkanını ve tarikat şeyhini, Allah'ın yeryüzündeki vekili olarak gören)*[33] statükocu, köle ruhlu, tek tip insan yetiştirmektir. Çünkü çarkın böyle işlemesi yönetimin çıkarına daha uygun düşmektedir. Bu nedenedir ki çaresini bulan aileler çocuklarını genellikle Avrupa ve Amerika'da eğitim almaya göndermektedirler.

Gerek Milli Eğitim Bakanlığı, gerekse tarikat örgütleri tarafından işlenmiş ancak geçmişteki sonuçlarının düzeltilmesi artık mümkün olmayan bu yanlışlıklarda her iki taraf da halâ ısrar etmekte ve ideolojik eğitimi inatla sürdürmektedirler. Toplum da bu gidişatı teslimiyetle kabul etmiştir. Eğitim politikasının, bilimsel ve tutarlı bir altyapıya dayanmadığı açıkça ortada bulunmasına rağmen Müslüman toplum duruma hiç bir zaman aldırış etmemiş, gerici eğitimi sürdüren resmi mekanizmayı izlemeye almamış, onu sorgulamamıştır.

Mü'min-muvahhid azınlığa gelince onlar Müslümanlar tarafından kuşatılmış olmalarına rağmen çocuklarını Jakoben tağutî rejimin okullarından -*mümkün olduğunca*- uzak tutmaya çalışmaktadırlar. İmkânlarını ortaya koyarak ve dayanışarak oluşturdukları özel mekânlarda çocuklarını bilimsel ve tevhidi eğitim sistemiyle yetiştirmek için çaba harcamaktadırlar.

***

Müslümanlığı İslâm'la, **Müslümanları** da **Müslimler**le karşılaştırarak yukarıda sunduğumuz özet, bu yapay din ve bağlıları hakkında bir fikir verebilir. Ancak İslâm ve Müslimler hakkında kısa bir açıklama yapmak konuyu daha anlaşılır hale getirecektir.

Tarihi belgelerle sabit olduğu üzere, Allah'ın elçisi Muhammed (s.a.) Milâdi 610 tarihinde İslâm'ı tebliğ etmeye başlamış ve 23 yıl boyunca yazdırdığı vahiy, el-Maide Suresinin üçüncü âyet-i kerimesinde bildirildiği üzere son bulmuştur. Bu suretle Kur'ân-ı kerim mükemmel bir bütünlük kazanmıştır. Böylece yazılı vahiy, o günden çağımıza kadar sürekli şekilde ezberlenerek ve yazılarak günümüze eksiksiz şekilde ulaşmıştır.

661 yılında Raşidî hilâfet sistemi ortadan kaldırılarak mutlakıyet rejimine geçildikten sonra İslâm nizamı, yönetimin ve sosyal hayatın düzenleyicisi olmaktan çıkarılmış, bu durum günümüze kadar devam etmiştir. Ancak İslâm nizamı, an itibariyle1364 yıldır ihya edilememiş olmasına rağmen bu uzun süre boyunca her dönemde bir mü'min azınlık tarafından bireysel olarak yaşatılmıştır. Yahudilik, Hıristiyanlık, Budizm ve İslâm'dan beslenerek oluşan Müslümanlık, Şiilik, Nusayrilik, Dürzülük, Kadyanılık ve Bahailik gibi dinlerin mensupları tarafından yapılan saldırılara rağmen, tevhid dini yıkılmamış, aksine mü'minlerin hayatında köklü şekilde varlığını sürdürebilmiştir. Peki mü'minler bunu nasıl başarabilmişlerdir, işte cevabı;

Çünkü Mü'minler tarih boyunca karşılaştıkları inanılmaz zorluklara rağmen akıllara durgunluk veren bir direnç göstermişlerdir. Bu kırılmaz direncin kaynağını şöyle özetlemek mümkündür;

---

[32] Örneğin medreselerde yüzyıllardır okutulan "***Sıra Kitapları***" hiç değişmemiştir. Bu kitapların adlarını şöyle sıralayabiliriz: Emsile, bina, Maksud, Avamil, Terkib, Zuruf, İzhar, Kâfiye, Qatrunneda, Sa'dinî, Sa'dullahi'l-Kebir, Netaic, Suyutıy (Kâfiye şerhi), Mollacami, Kulahmed, Muhtasaru'l-Maanî…

[33] Bkz. ***«İşte zikreden kişiye Allah'ın zatı hakkında bir düşünce geldiğinde, bu düşünceyi Allah'ın vekili ve halifesi olan kişilere çevirmekle kendini tehlikeden kurtarmış olur ki, bu rabıtanın faydalarındandır.»*** (Kaynak: Mahmud Ustaosmanoğlu ve 6 mürîdi, Rûhu'l-Furkân, Cilt II. S. 74. Sirac Kitabevi, İstanbul-1992)

* Bilgisi en sınırlı mü'min bile hayatı boyunca büyük bir samimiyet ve azimle Kur'ânı Kerim'in ve Sünnetin sınırları içinde yaşamaya gayret etmiştir.

* Her mü'min; din adamlarının, meczupların, tarikatçıların, Baasçıların, Kemalistlerin, ırkçıların, laikçi jakoben ve tağuti rejimlerin zulmüne, baskılarına ve saldırılarına rağmen Allah'ın birliği inancına bağlılığını canı pahasına devam ettirmiş, şirkten ve müşrikten uzak durmuştur.

* Mü'minlerin neredeyse tamamı ***(saygı, sevgi, sabır, kanaat, yardım severlik, hakseverlik, adalet, güçsüzü ve düşkünü koruma, ilim severlik, ciddiyet, sadakat, samimiyet, ahde vefa, dürüstlük, alçak gönüllülük, iç ve dış temizlik, ağırbaşlılık, bilinçli ve tedbirli davranış, meşveret, cesaret, mukavemet, cömertlik ve misafirperverlik gibi…)*** İslâmi faziletlere büyük önem vermiş, faziletli yaşamaya özen göstermişlerdir.

* Müslümanlar arasında yaygın olan, ***(Tefecilik, hile, tağşiş, sahtecilik, dolandırıcılık, kalpazanlık, gammazlık, dincilik, tarikatçılık, ölücülük, putçuluk, üfürükçülük, hüllecilik, duygu sömürüsü, riyakârlık, toplum mühendisliği, göz boyama, aldatma, hırsızlık, yolsuzluk, işkence, şirk, fuhuş ve siyasi cambazlık gibi…)*** ahlâksızlıklardan Mü'minler daima ve şiddetle uzak durmuşlardır.

Mü'minler -*ne yazık ki*- Müslüman çoğunluğun baskısından dolayı toplumumuzda adeta gizli kalmış ve temiz hayat biçimleriyle ön plana çıkamamışlardır. Onları merak edenler yukarıdaki karşılaştırmalardan ve farklardan emin olabilir, bu suretle kısa da olsa verilen bu bilgiler ışığında İslâm ve Müslimler hakkında doğru bilgilere sahip olabilirler.